

Stop 3. Verdenskrig – Russiske atommissiler til Kaliningrad bør ikke overraske nogen

19. marts 2015 – De militærøvelser, som den russiske præsident Vladimir Putin beordrede den 16. marts, fortsætter i højt tempo og involverer større, russiske troppestyrker for hver dag, der går. De vestlige medier er næsten hysteriske over udstationeringen af Iskander-missiler til Kaliningrad (via amfibiefartøjer, iflg. erklæringer fra Forsvarsministeriet), og af udstationeringen af Tu-22M Backfire-bombefly, der kan medbringe atomspræghoveder, på Krim. I sin rapportering af disse fakta den 17. marts bemærker *Reuters*, at Moskva nægter så meget som at overveje at returnere Krim til Ukraine, og at de »militariserer« det arktiske område samtidig med, at de også forstærker Kaliningrad militært – og gør alt dette på trods af USA's økonomiske sanktioner, som talsmand for Udenrigsministeriet Jen Psaki i går højtideligt lovede ikke ville blive ophævet.

Lyndon LaRouche kommenterede i går, at udstationeringen af Iskander-missilerne til Kaliningrad var at forvente, og er permanent: bare se på kortet, bemærkede han; det er sat op. Russerne har meddelt deres holdning klart og gentagent. Ingen af den seneste tids manøvrer eller erklæringer er overraskende; det er, hvad de har sagt, de ville gøre, sagde LaRouche.

EIR's læsere vil erindre sig, at daværende, russiske præsident Dmitri Medvedev, under en dramatisk landsdækkende fjernsynstransmission den 23. nov. 2011, specifikt advarede om, at, hvis USA og NATO fortsatte med at opstille deres missilforsvarssystem på grænsen til Rusland,

»vil den Russiske Føderation opstille moderne, offensive våbensystemer i den vestlige og sydlige del af landet, der vil sikre vores evne til at ødelægge en hvilken som helst del af det amerikanske missilforsvarssystem i Europa. Et skridt i denne retning vil blive opstilling af Iskander-missiler i Kaliningrad-området«.

Medvedev fortsatte dernæst:

»Vi er åbne over for dialog og vi håber på en fornuftig og konstruktiv holdning fra vore vestlige partnere.«

I denne strategiske politik bredere sfære gentog Moskva atter sine offentlige advarsler i denne uge. Viceforsvarsminister Anatoly Antonov sagde under en pressekonference i Moskva den 17. marts:

»Det synes usandsynligt, at vi vil nå frem til nye aftaler mellem Rusland og USA i den nærmeste fremtid, om nogensinde. Ruslands sikkerhed afhænger nu ikke alene af balancen mellem Ruslands og USA's strategiske atomvåben. Den afhænger af mange andre faktorer, såsom USA's globale missilforsvarsplaner, situationen omkring langdistancekrydsermissiler til vands, samt andre typer langdistance højpræcisionssystemer.«

Vicedirektør for det Russiske Udenrigsministeriums Afdeling for Sikkerhedsanliggender og Nedrustning, Vladimir Leontyev, sagde i sidste uge:

»På et vist stadium [i fremtiden] vil Rusland sandsynligvis blive nødsaget til at analysere overholdelse af START-traktaten i forbindelse med [NATO's] planer om at opstille et missilforsvarssystem i Europa ... spørgsmålet er imidlertid ikke på dagsordenen i øjeblikket. Vi følger og analyserer opmærksomt situationen, og vil fortsat gøre det.«

Med hensyn til Ruslands militærøvelser rapporterede det Russiske Forsvarsministerium i dag, at, udover

udstationeringerne af Iskander og Backfire-bombeflyene, blev mindst en af ubådene i Delta IV-klassen med ballistiske atommissiler fra den Nordlige Flåde også udstationeret og besøgt af generalstabschef, general Valeriy Gerasimov. Forsvarsministeriet sagde, at

»resultaterne af øvelserne bekræftede, at mandskabet på de ballistiske missiler er klar til at udføre deres kampopgaver«,

rapporterer *Sputnik News*.

Andre aspekter af øvelserne inkluderer det følgende, alt sammen rapporteret af TASS:

* Det Vestlige Militærdistrikt meddelte i dag, at flere end 20 skibe fra den Baltiske Flåde er engageret i anti-ubåds- og antiluftskytsøvelser.

* Omkring 30 overfalds- og angrebshelikoptere fra lufthavne i Leningrad- og Smolensk-områderne er ved at blive udstationeret til det arktiske område.

* Faldskærmstropper fra Ruslands nordvestlige Pskov-område er sat i højeste alarmberedskab som en del af kommando- og mandskabsøvelsen. De vil marchere til deres lufthavnsområder, før de udstationeres til skydebaner.

* 1.500 landtropper vil gennemføre skydeøvelser med ægte ammunition på Mulino-skydebanen, omkring 360 km øst for Moskva, med T-72 tanks og BMP-2 kampvogne.

Foto: Mobile Iskander-missiler

Præsident for Moskvas Amerikanske Universitet, Edward Lozansky, advarer igen om den umiddelbare fare for en verdenskrig

14. mrs. 2015 – Sputnik International publicerede i går en knusende, ny advarsel om faren for, at Vestens manipulation med krisen i Ukraine kan føre til en verdenskrig imod Rusland. Edward Lozansky er præsident og stifter af Moskvas Amerikanske Universitet og Det russiske Verdensforum. Han er underskriver af Schiller Instituttets BRIKS-appel.

Under hovedoverskriften »Verden på randen af Tredje Verdenskrig«, advarede Lozansky: »Det forholder sig således, at verdens skæbne nu afgøres i Ukraine, ikke så meget af ukrainerne selv, som af USA, EU og Rusland, hvis geopolitiske interesser er stødt sammen i denne region. Tale om Tredje Verdenskrig optræder med stigende hyppighed i medierne og i samtaler blandt de lærde og blandt offentligheden ... Minsk 2-aftalerne tilbyder i det mindste en smal chance for at bevæge sig væk fra en militærkonfrontation, der ville ødelægge en stor del af den nordlige halvkugle, hvis ikke hele verden.«

Han udpegede angrebet på Putin som det ultimative mål for Vestens angreb via Ukraine: »Der foreligger ikke noget mysterium her«, skrev han. »Det blodige kaos i Ukraine blev skabt, ikke for at hjælpe dets befolkning, men for at svække Rusland geopolitisk og vælte det aktuelle lederskab, mens man deklamerer ædle slogans om at fremme frihed, demokrati og andre fine, vestlige værdier.«

Lozansky kom med et overblik over historien om forræderiet af de grundlæggende aftaler, som USA og Rusland indgik, da Sovjetunionens endeligt var en realitet, og som indbefattede et løfte om, at NATO ikke ville udvides mod øst, og han konkluderede: »Den aktuelle, mest omfattende globale krise brød ud, fordi Den europæiske Union med USA's velsignelse valgte at rive århundredgamle økonomiske bånd og familiebånd mellem Rusland og Ukraine over, ved at bruge de samme, gamle slagord om at fremme vestlige værdier.«

Lozansky sluttede på en særdeles ildevarslenende tone, som gav genlyd af mange nylige advarsler fra Lyndon LaRouche om det aktuelle, vestlige lederskabs degeneration: »Verden står i øjeblikket i sandhed og vakler på randen af en ny katastrofe, som endda muligvis bliver atomar ... Det kan være af værdi at erindre sig, at, i de farligste perioder under den kolde krig blev risikoen for en militær konfrontation afspændt af regeringerne Eisenhower, Kennedy og Reagan. Og dog er der intet tegn på denne form for bevidsthed og ansvar blandt demokraterne og republikanerne, som alle forsøger at overgå hinanden som den største sabelrasler imod Rusland. Der er røster fra Fredspartiet blandt amerikanere og europæere, men hidtil er de blevet åbenlyst overvældet af Krigspartiet. Betyder det, at militærkonflikten mellem Rusland og Vesten er uundgåelig?«

NATO's Stoltenberg hævder, Ukraines sikkerhed ikke er

NATO's ansvar

14. mrs. 2015 – Under et interview med Sky News, der rapporteres i dag, sagde NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg, at NATO ikke kan garantere Ukraines sikkerhed over for russisk aggression, men at en politik med afskrækkelse virker. »Ukraine er ikke medlem af NATO, så der er forskel på Ukraine og NATO-medlemmer, fordi sikkerhedsgarantien gælder for NATO-medlemmer«, sagde han.

Stoltenberg krævede også, at Minsk-aftalerne gennemføres i deres fulde udstrækning. »Det vigtigste lige nu er at støtte gennemførelsen af Minsk-aftalerne, hvilket vil sige at respektere våbenhvilen og sikre, at alle deres våben trækkes tilbage fra frontlinjen, og for at sikre, at det sker, må vi have ordentlig overvågning«, sagde han.

Den 11. mrs. havde den tyske udenrigsminister Frank-Walter Steinmeier i en kronik i *New York Times* pointeret, at Tyskland og Frankrig har indledt en beslutsom, diplomatisk indsats for at takle krisen i Ukraine med det overordnede mål at nedtrappe kampene og bane vejen for en politisk løsning. Også han talte i kronikken for at gøre en stærkere indsats for at gennemføre Minsk-aftalerne og sagde: »Minskpakken, som lederne af Frankrig, Tyskland, Rusland og Ukraine indgik aftale om i sidste måned, frembyder ikke desto mindre en mulighed for at dæmpe en ekstremt skrøbelig situation og udstikker kursen, hvor vanskelig, den end måtte være, mod en forhandlet, politisk løsning. Det, der nu er presserende nødvendigt, er en væsentligt forstærkelse af OSCE's mission, som overvåger aftalen, samt en fordoblet indsats for at hjælpe Kiev med at fokusere på de mest presserende, nødvendige behov. Vi har meget mere brug for 'sko' på stedet, end 'støvler'.

EIR: Hvem mener, atomkrig er en levedygtig valgmulighed?

9. mrs. 2015 – Hvem ville være pervers nok til at komme frem med en strategi om lancering af en atomkrig? Det korte svar er det britiske finansoligarki, hvis faste beslutning om at bevare verdensdominansen rent historisk har omfattet ikke alene truslen om at bruge bomben for at intimidere dem, der gør modstand, men også en villighed til at risikere global udslettelse gennem det, de har kaldt »begrænset atomkrig«. USA's aktuelle militærdoktrin stammer direkte fra disse utopiske idéer.

Download (PDF, Unknown)

Søndags-klummeskriver i Londonavisen Spectator: Det er NATO, der bygger Imperium, ikke Putin

12. mrs. 2015 – I en spalte i »Spectator« 7. marts skriver Peter Hitchens:

»To store landemagter står over for hinanden. En af disse magter, Rusland, har opgivet kontrollen over 700.000 kvadratmil af værdifuldt territorium. Den anden, Den europæiske Union, har vundet kontrol over 400.000 af disse kvadratmil. Hvilken af disse to magter er det, der udvider?

Der er 300.000 neutrale kvadratmil mellem dem, for det meste i Ukraine. Fra Moskvas standpunkt er dette allerede et alvorligt, uerstatteligt tab. Som Zbigniew Brzezinski, en af de mest snu af de gamle krigere fra den kolde krig, skrev tilbage i 1997, 'Ukraine er en geopolitisk akse, fordi dets blotte eksistens som et uafhængigt land er med til at transformere Rusland. Uden Ukraine ophører Rusland med at være et europæisk imperium.'

Dette formindskede Rusland føler denne spredning af EU og dets bevæbnede fløj, NATO, som et slag på en skade, der endnu ikke er helet op. I februar 2007, f.eks., spurgte Vladimir Putin surt, 'Hvem er denne udvidelse rettet imod?'

Jeg har aldrig hørt en klart svar på dette spørgsmål. USSR, som NATO blev grundlagt for at bekæmpe, udåndede i august 1991. Så hvad er NATO's formål nu? Hvorfor eksisterer det i det hele taget stadig? Der er intet indlysende behov for et fjendtligt system i Europa efter Sovjetunionen...«

[www.spectator.co.uk/features/9459602/
its-nato-thats-empire-building-not-putin/](http://www.spectator.co.uk/features/9459602/its-nato-thats-empire-building-not-putin/)

Foto: 'Rapid Trident' militærøvelse i det vestlige Ukraine

40 % af tyskerne frygter krig mellem NATO og Rusland

12. mrs. 2015 – En meningsmåling udført af FORSA-instituttet for et RTL-fjernsynsprogram viste, at 40 % af de adspurgte tyskere sagde, at de frygtede, der ville udbryde en krig

mellem NATO og Rusland, og at det er »en tid, hvor man skal være bange«. (Det ville måske være nyttigt også at udføre meningsmålinger blandt befolkningen i Polen eller De baltiske Lande, hvis ledende politikere offentligt fremprovokerer spændinger med Rusland.) Den polske premierminister Ewa Kopacz har netop advaret mod »naivitet« med hensyn til situationen i Ukraine og sagde, at »for første gang udgydes der blod for Den europæiske Union, for hensigten om at integrere ind i EU«, og at ukrainernes »suveræne afgørelse« om at blive en del af EU »må respekteres ... Samtidig må enhver, der ikke vil acceptere denne afgørelse, fordømmes«, (en hentydning til præsident Putin).

Pres og psykologisk krigsførelse udøves også mod Finland for at de skal opgive deres neutrale status og tilslutte sig NATO. Ulykkeligvis har Finlands premierminister Alexander Stubb sagt, at hans land »ikke længere udelukker medlemskab af NATO i de kommende år«, og at også den finske præsident har omtalt »denne mulighed«. I mellemtiden deltog tropper fra NATO-landene USA, U.K., Holland og Spanien i en militærparade i Narva, Estland.

Foto: Amerikanske soldater i pansrede mandskabsvogne deltager i parade i Narva, Estland, på landets uafhængighedsdag, 24. februar 2015.

Amerikansk kampbrigade med militærudstyr har kurs mod

Baltikum

10. mrs. 2015 – Størstedelen af 3.000 tropper fra USA's 3. Infanteridivision, som er en kampbrigade med tungt udstyr, vil ankomme til De baltiske Lande Letland, Litauen og Estland i næste uge som en del af USA's »Operation Atlantic Resolve«. De vil deltage i en række militærøvelser i alle tre lande i en periode på 90 dage, hvorefter de vil vende hjem, men deres udstyr vil forblive på stedet, iflg. USA's Forsvarsministerium. Faktisk ankom en skibsladning militærudstyr til havnen i Riga, Letland, i går, ledsaget af megen fanfare, som en »demonstration« af NATO's »enhed« over for russisk »aggression«. Det militære udstyr omfatter Abrams tanks, Bradley pansrede mandskabsvogne og Humvees. Leverancerne har til hensigt at »demonstrere den faste beslutning over for præsident Putin og Rusland om, at vi i fællesskab kan samle os«, sagde generalmajor John R. O'Connor, en højtplaceret logistisk officer for den amerikanske hær i Europa, til AFP og tilføjede, at udstyret ville forblive på stedet »så længe, som det er nødvendigt, for at afskrække russisk aggression«.

Mindst fem tanks og dusinvis af andre køretøjer fra denne ladning har kurs mod Litauen, rapporterer Sputnik News i dag, der citerer Baltic News Service. »Ved at sende tungt udstyr til øvelser i Litauen demonstrerer USA sin stærke forpligtelse over for at bidrage til at sikre Litauens og De baltiske Staters sikkerhed. Dette udstyr vil give litauiske tropper en mulighed for at lære, træne og blive klar til at handle inden for rammerne af forskellige former for allierede enheder – fra infanteri til tanks«, sagde den litauiske forsvarsminister.

Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov responderede til troppeudstationeringerne under en pressekonference med sin spanske modpart, udenrigsminister José Manuel Garcia-Margallo: »Vi har bekræftet vort standpunkt, at militær opbygning tæt på vore grænser ikke bidrager til genoprettelsen af tillid i det

euro-atlantiske område ... Vi er tvunget til at reagere på passende måde.«

Hvad man naturligvis ikke rapporterer i de vestlige medier er, at i det mindste nogle af de amerikanske tropper i De baltiske Lande vil befinde sig inden for rækkevidde af Iskander-missilbaser i den russiske enklave Kaliningrad, mellem Litauen og Polen. Iskander-missilet har en rækkevidde på op til 400 km og kan medføre et udvalg af forskellige spræghoveder på 700-800 kg. Det er designet til ikke alene at være en trussel mod faste mål, men også mobile mål, såsom luftforsvarssystemer og troppekonzentrationer.

Foto: Flere end 120 stykker militært udstyr fra USA blev 9. marts 2015 losset i havnen i Riga, Letland.

Fra LaRouche-bevægelsen 10. mrs. 2015: Nedtælling til krig, eller til BRIKS-alternativet

Afgørende begivenheder finder sted i hele Europa nu, i kampen mod nedtællingen til krig med Rusland og med det bankerotte eurosistem, der har kurs mod sammenbrud.

De store europæiske nationers regeringer har tydeligvis vendt sig, af frygt for en generel atomkrig, imod de vanvittige USA/britiske/NATO-planer om at bevæbne Ukraine, De baltiske Lande og Polen for at kæmpe mod Rusland.

Men samtidig har chefen for EU-kommissionen, Jean-Claude Juncker fra Luxembourg, netop udstedt en opfordring om »en europæisk hær til at forsvare Europas værdier imod russisk aggression«. En leder af Vladimir Putins parti i Dumaen responderede omgående og med total klarhed: »I atomvåbenalderen yder ekstra hære ikke yderligere sikkerhed; men de kan helt sikkert spille en provokerende rolle.«

Lad briterne hævde, at de ikke vil deltage – de har ingen egne styrker tilbage at lade indgå i en sådan hær! Junckers selvmorderiske forslag går ikke desto mindre lige i den britiske-Obama-fælde, som EIR's stiftende redaktør Lyndon LaRouche definerede for flere uger siden:

Det er idéen om, at NATO kan gå hele vejen med at true med og fremprovokere en krig med Rusland og Kina for at stoppe BRIKS, og at denne atomkrig på en eller anden måde kan »begrænses« til ødelæggelsen af Eurasien og lade USA og UK »vinde«. Den russiske respons er på sin side også krystalklar: I atomvåbenalderen har krig ingen vindere eller overlevende nationer.

Så krigsprovokationerne, inklusive forsøget på at hænge Putin op for mordet på Boris Nemtsov, fortsætter.

Men samtidig finder vi stærkere og stærkere tendenser til at bryde ud af det bankerotte eurosistem over hele Europa, som vore europæiske aktivister diskuterede mandag via telefonkonference. Disse tendenser eksisterer nu i næsten alle lande, de er stærkere i f.eks. Italien end i Grækenland.

Den afgørende faktor i blot en minoritet af sådanne grupperinger, er at vende sig mod de BRIKS-allierede nationer som win-win-alternativet til både kollaps og krig. Dette ses netop blandt de ledere, der har underskrevet eller seriøst diskuteret Schiller Instituttets internationale appel om, at USA og Europa skal følge BRIKS-kursen for forhindring af krig.

De meget stærke erklæringer om BRIKS-alternativet fra en

spansk industrorienteret gruppe og fra Euro-Kina-Forum, samt gengivelsen af begge Lyndon LaRouches erklæringer om Nemtsov-mordet, er hovedindikatorer for, hvad der virkeligt fører an. Vækst og udvikling som alternativ til euroens bankerot for nationer som Grækenland eller Italien kommer kun til live, når de vender sig mod BRIKS.

Kina har i løbet af de seneste dage erklæret Det økonomiske Silkevejsbælte som fokus for hele deres udenrigspolitik. Landets udenrigsminister har også sat de højeste mål for økonomisk samarbejde med Rusland og Indien – som selv planlægger at tredoble vækstraten for sin atomenergisektor.

Amerikanske borgere er ikke tilskuere til denne kamp: Det er Obamas Hvide Hus og dets valkyrier som Victoria Nuland og Samantha Power, der kører fremstødet mod krig med Rusland, og sluttelig med Kina. Fjern Obama; så kan det direkte tilbud til USA fra Kinas præsident Xi om kooperativ kredit til verdensomspændende fremskridt inden for videnskab og infrastruktur blive accepteret og virkeliggjort.

**Helga Zepp-LaRouche:
EU-magtopgør med Grækenland
og Rusland styrker BRIKS-**

organisationen!

Grækenland og Cypern kunne repræsentere en bro mellem EU og Rusland, da relationerne mellem disse to stater og Rusland aldrig har haft den negative karakter, som de har haft i de andre EU-stater. De ville begge ganske vist forblive som medlemmer af EU, men de har også rent historisk dybe relationer til BRIKS-staterne. Til Indien, f.eks., har der siden antikken bestået nære relationer, lige såvel til Kina, fra den tid, hvor de begge var store kulturer, Kina for Asien og Grækenland for Europa – henover tre til fire tusinde år. Og med Rusland er der ligeledes dybe historiske, kulturelle og religiøse forbindelser.

7. mrs. 2015 – Det desperate skridt fra ECB-chef Mario Draghi, hvor han vil oversvømme Eurozonen med 1, 14 bio. Euro i den såkaldte »kvantitative lempelse« samtidig med, at Grækenland og Cypern udelukkes af denne tvivlsomme pengevelsignelse[1], vil vise sig at fremskynde det transatlantiske finanssystems sammenbrud. Den samtidige optrapning af provokationerne mod Rusland gennem NATO-manøvrer i Sortehavet, samt den fremskudte udstationering af NATO-tropper og tungt militærudstyr i De baltiske Stater på Ruslands grænse, hænger direkte sammen med truslen om finanssystemets umiddelbart forestående bankerot.

I begge tilfælde – både den hårde linje over for Grækenland og optrapningen mod Rusland – drejer det sig til syvende og sidst om et bluff. Grækenland skal tvinges til fortsat at holde fast i Trojkaens nedskæringspolitik, uagtet den kendsgerning, at denne morderiske politik er blevet fravalgt af den græske befolkning i et demokratisk valg. Klaus Regling, chef for den Europæiske Stabilitetsmekanisme (ESM), understreger: »Grækenland må tilbagebetale hele denne kredit. Det er, hvad vi forventer, og der er intet forandret i det.« Hverken den kendsgerning, at kun 3 % af denne kredit er forblevet i Grækenland, mens resten derimod kom de europæiske banker til gode, og heller ikke resultatet af et demokratisk valg, som

klart har sagt nej til en politik, der har skrumpet den græske økonomi med mere end en tredjedel, og som slår befolkningen ihjel, synes åbenbart at interessere ham.

Som medlem af det finansielle etablissement er han derimod vidende om, at såvel en græsk udtræden af euroen som en nedskæring af gælden, som Tsipras har krævet, ved en forbliven i Euroen, ville have Eurozonens, City of Londons og Wall Streets øjeblikkelige kollaps til følge, for den totale gældspyramide, inkl. den seksten-cifrede (!) derivatboble ville eksplodere. Trojkaen har naturligvis en massiv interesse i, at Tsipras-regeringen ikke får sine krav gennemført, fordi de frygter den positive signalvirkning på Italien, Spanien, Portugal, Irland og Frankrig, som ville udgå fra Grækenlands succes, mere, end Djævelen frygter vievand. Og det tyske Finansministerium undså sig ikke for at besvare en forespørgsel om dette fra den parlamentariske gruppe fra partiet Die Linke i Forbundsdagen med, at man, ud fra gældskonferencen for Tyskland i London i 1953, ikke kunne drage nogen følgeslutninger for en sådan konference for Grækenland, da man jo ikke kunne vide, hvordan den tyske økonomi ville have udviklet sig i '50'erne uden denne konference!

Men sandheden er tværtimod, at Konrad Adenauer og Hermann Abs udmærket vidste, at der ikke ville have været noget tysk, økonomisk mirakel, hvis Tyskland dengang ikke havde fået eftergivet 60 % af sin totale gæld, og den resterende tilbagebetaling ikke var blevet knyttet til eksportoverskuddet. Frem for alt var de, til forskel fra den nuværende besætning i Finansministeriet, kompetente og havde Tysklands interesser på sinde.

NATO-konfrontation over for Rusland

Den samme konfrontationsstrategi, som man, i betragtning af

den højspændte situation, kun kan opfatte som en provokation, kommer til udtryk i NATO-manøvrerne i Sortehavet, som er påbegyndt med den bulgarske, rumænske og tyrkiske marine. Man træner bl.a. forsvaret mod angreb fra luften såvel som fra ubåde eller mindre skibe. Samtidig afholder Rusland manøvrer, hvor, frem til 10. april, 2.000 soldater deltager i luftværnsøvelser og kamptræning, først og fremmest i det sydlige Rusland og i Nordkaukasus, og hvor også militære støttepunkter på Krim, i Armenien og Georgien indgår.

Med hensyn til de stadig mere højrøstede krav fra den britiske regerings side og fra republikanernes side i USA om en bevæbning af den ukrainske hær med »dødbringende våben«, den fremadskridende, fremskudte udstationering af NATO-tropper og hovedkvarterer i de østeuropæiske stater langs med Ruslands grænse, så nærmer vi os hastigt en »omvendt Cubakrise«, som William Polk, den tidligere militærrådgiver til præsident Kennedy på den tid, i disse dage skriver. I modstrid med de løfter, der blev givet af den tidligere, amerikanske udenrigsminister, James Baker jr., har man integreret det ene, forhenværende sovjetiske land og Warszawapagt-land efter det andet i NATO, og nu er man i gang med det i Ukraine; visse indflydelsesrige amerikanere har allerede foreslået, at man skal fortsætte fremad, helt til »Moskvas porte«. Bevæbningen af Ukraine er et yderligere skridt i denne retning. Desuden er det umuligt at bevæbne Ukraine så meget, at de kan udligne den russiske militærmagt; man nærer altså de urealistiske forventninger i Ukraine, men lancerer samtidig aktioner, der ville blive betragtet som offensive af Rusland, og som Rusland ville føle sig tvunget til at reagere på. Det kunne alt sammen føre til en krig, som ingen kan ønske. Rusland kan lige så lidt acceptere, at Ukraine bliver medlem af en fjendtlig militæralliance, som USA ville have tilladt, at Mexico var blevet medlem af Warszawa-pagten.

En hel række af militærekspertes går, i ikke-officielle samtaler, ud fra, at den nuværende konfrontation mellem NATO

på den ene og Rusland og Kina på den anden side har direkte kurs mod en sådan omvendt Cubakrise, men at, i betragtning af den manglende, røde telefon mellem Obama og Putin, og frem for alt den illusion, at man kan vinde et nukleart førsteangreb, faren for en fejlberedning er ekstrem høj, og at hele denne politik vil føre til menneskehedens udslettelse.

Den truende kulisse, der således er opbygget, skal formidle budskabet: Enten kapitulerer Rusland og Kina, eller også er man parat til at gennemføre spillet med »dødsførsel«[2] til den bitre ende, altid med den antagelse, at den anden side i sidste øjeblik kapitulerer. Men netop denne mulighed har Rusland og Kina med al tydelighed udelukket. Chefen for Centralkommandoen for den russiske Strategiske Missilstyrke (SMS), generalmajor Andrei Burbin[3], har netop i et interview bekræftet Ruslands parathed til, i tilfælde af et angreb på landet, at gennemføre et modangreb med strategiske atomvåben. Enhver »utopisk« militærplan om en »begrænset atomkrig« eller et forsøg på, efter »Prompt Global Strike«-doktrinen, at udbombe den russiske gengældelseskapacitet med konventionelle våben, ville blive besvaret med et gengældelsesangreb med interkontinentale ballistiske missiler mod USA.

»Plan B«

Den græske finansminister Varoufakis omtalte for nylig, at der var en Plan B for det tilfælde, at Grækenland af ECB blev afskåret fra kreditlinjer. Udenrigsminister Nikos Kotzias fortalte, hvori dette alternativ består: Grækenland og Cypern kunne repræsentere en bro mellem EU og Rusland, da relationerne mellem disse to stater og Rusland aldrig har haft den negative karakter, som de har haft i de andre EU-stater. De ville begge ganske vist forblive som medlemmer af EU, men de har også rent historisk dybe relationer til BRIKS-staterne. Til Indien, f.eks., har der siden antikken bestået nære relationer, lige såvel til Kina, fra den tid, hvor de begge

var store kulturer, Kina for Asien og Grækenland for Europa – henover tre til fire tusinde år. Og med Rusland er der ligeledes dybe historiske, kulturelle og religiøse forbindelser.

Netop i dette forsøg ligger chancen for at imødegå den vanvittige kurs mod selvødelæggelse, som vi i øjeblikket synes at være fast besluttet på at følge, med et fornuftigt alternativ. EU's brutale konfrontation over for Grækenland er en gyde, for enden af hvilken den sandsynlige udslettelse af menneskeheden i en atomkrig vil stå. Hvis vi i stedet tager imod Grækenlands tilbud, kunne vi via denne bro finde vejen til samarbejde med BRIKS-staterne i et nyt økonomisk system, som i øjeblikket virkeliggøres af disse stater i højt tempo.

Vi har ikke kun brug for en gældskonference for Grækenland i samme tradition som Londonkonferencen i 1953 for Tyskland, men derimod også for en gældskonference for hele Europa, og derudover for hele det transatlantiske system.[4] Det første skridt må være realiseringen af et system for bankopdeling, i traditionen efter Glass/Steagall-loven, sådan, som det blev gennemført af Franklin D. Roosevelt i 1933[5], og hvor den hidtil ubetalelige del af gælden og derivatboblen afskrives. Dernæst må det nuværende, monetaristiske system erstattes af et kreditsystem, der atter sætter realøkonomien, og dermed menneskene, i centrum for politik og økonomi. Og efter denne absolut nødvendige udrensning vil den transatlantiske sektor have alt at vinde, hvis den samarbejder med BRIKS-staterne, og frem for alt Kina og præsident Xi Jinpings »win-win«-politik, om bygningen af den Nye Silkevej.[6]

Tyskland har nøglerollen i denne opblødning. Hvis vi beslutter at samarbejde med BRIKS-staterne om bygningen af den Nye Silkevej, vil hele Kontinental-Europa følge efter – og det vil også være den eneste løftestang, der kan føre Amerika tilbage til sin bedste tradition som Den amerikanske Revolutions republik.

Vi har alle ansvaret for at vælge menneskehedens fremtid.

[1] Se 6. mrs.: 'Draghi annoncerer kvantitativ lempelse, men udelukker Grækenland og Cypern, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=5370>

[2] Eng. 'chickengame'; når to biler i en konkurrence om, hvem der først taber modet, kører frontalt mod hinanden, indtil den ene viger – 'kyllingen' – eller de begge bliver dræbt!

[3] Se 6. mrs.: 'EIR Internationalt: Lyt til disse russiske advarsler – De kan måske redde dit liv', <http://schillerinstitut.dk/si/?p=5362>

[4] Se 23. jan.: 'EIR Fokus: Et græsk forslag: Sammenkald til en europæisk konference om statsgæld', <http://schillerinstitut.dk/si/?p=4759>

[5] Se: 'Hovedartikel: 80-års-dagen for Glass/Steagall: Franklin D. Roosevelts 100 dage', <http://schillerinstitut.dk/si/?p=3063>

[6] Se Nyhedsorientering, februar: Helga Zepp-LaRouche: 'Byg Verdenslandbroen for verdensfred', <http://schillerinstitut.dk/si/?p=5342>

Fra LaRouche-bevægelsen 6. mrs. 2015:

Et opgør lurer over græsk gælds bombe og NATO-krig mod Rusland

Torsdag accelererede Den europæiske Centralbank tidsplanen for et opgør med Grækenland over den faktiske bankerot af hele det transatlantiske finanssystem. Samtidig har NATO's provokationer i Sortehavet og Det baltiske Hav sat faren for en ukontrollerbar krig i hjertet af Eurasien på en tilsvarende hurtig fremspoling. De to mønstre er ikke uden forbindelse, men er derimod en refleksion af impulsen fra ledende britiske fraktioner til at fremprovokere, hvad de i deres vanvid tror, kunne blive en krig, der var afgrænset til det eurasiske territorium – med de førende BRIKS-nationer Rusland, Kina og Indien som mål.

På ECB's bestyrelsesmøde torsdag rullede Mario Draghi frem med bankens [svindel med kvantitativ lempelse](#) til \$1,2 billion, der vil begynde mandag med opkøb af dårlige værdipapirer til €60 mia. fra de store, europæiske banker.

Programmet for kvantitativ lempelse vil ekskludere Grækenland og Cypern, og ECB-bestyrelsen afviste at tillade Grækenland at trykke nye statsobligationer for at bevare kapitaliseringen af de store, græske banker. Mens Eurozonens finansministre enedes med Grækenland om en fire måneders udsættelse, så satser ECB tydeligvis på et kortfristet opgør – i det håb, at Grækenland vil give efter.

Torsdag understregede Lyndon LaRouche, at der ikke er nogen udvej for Grækenland, eller noget land i Europa, så længe man beholder et bjerg af ubetalelig gæld på bøgerne. Så dette er et opgør i Europa, og resultatet vil omgående ramme Wall Street også. Mandag mødes Eurozonens finansministre igen for at overveje det græske forslag om en fire måneders periode, i

hvilken detaljerne i en gældskonference, og afslutningen på den folkemorderiske nedskæringspolitik, kan udarbejdes.

Opgøret med det britiske, transatlantiske systems bankerot er drivkraften bag krigsfremstødet. Fire NATO-krigsskibe sejlede ind i Sortehavet torsdag til øvelser. Rusland meddelte, at det vil gennemføre flyveøvelser i det samme område, og 2.000 russiske tropper er også engageret i øvelser nær den ukrainske grænse.

Det britiske House of Lords havde udgivet en ny, såkaldt omfattende undersøgelse af krisen i Ukraine, der gav Putin og Rusland al skylden. Briternes spil er endnu engang en krig mod Rusland, denne gang ved at bruge USA, under præsident Obama, som de tåber, der skal engageres i en udslettelseskrig mod Moskva.

Mordet på Nemtsov giver stadig genlyd, men med flere stemmer, der tilslutter sig [LaRouche](#) i fordømmelsen

En fremtrædende græsk strategisk analytiker, Ilias Iliopoulos, har skrevet, at mordet på Nemtsov var vestlige kræfters værk, der arbejder for at få Putin fjernet, og han nævnte Obamas forhenværende ambassadør til Rusland, Micheal McFaul, sammen med [Victoria Nuland](#), som de sandsynlige arkitekter af operationen.

Formanden for den russiske Duma gjorde det i et interview med russisk Tv torsdag klart, at de folk, der i Vesten hævder, at »Rusland er isoleret«, er afkoblet fra virkeligheden. Rusland er en kernespiller i den nye, fremvoksende BRIKS-alliance, der allerede repræsenterer 42 procent af verdens befolkning, og 27 procent af virkelige, global rigdom. Det kan næppe kaldes »isolation«. I en tale midt på ugen til lederne af det russiske Indenrigsministerium gjorde Putin det klart, at Rusland vil tilbagevise de operationer, der køres under den »farvede revolution«. I samme åndedrag fordømte han mordet på Nemtsov som en del af angrebet på Rusland.

Som Lyndon LaRouche gentagne gange har understreget denne uge, så kræver disse krisevilkår modige handlinger for at undgå krig. Obama og Nuland må fjernes fra embedet nu. Netanyahu og hans saudiske alliance om hundrede års religionskrige i den islamiske verden, må afsløres som det britiske program for befolkningsreduktion, det er, og omgående knuses. USA må bringes ind i BRIKS' nye paradigme. Den proces starter med en genindførelse af Glass/Steagall-loven og konkursbehandling af Wall Street; lanceringen af programmer for højteknologisk, kapitalintensiv infrastruktur og jobskabelse, gennem store mængder statslig kredit; og etablering af en Nationalbank efter Hamiltons principper for at drive processen fremad.

Der er ingen tricks eller fif, som vil virke. Kun disse forholdsregler kan med sikkerhed afvende et styrtdyk ud i en krig i Eurasien, der aldrig vil blive begrænset, men som vil, som [russiske militære ledere](#) gentagne gange har advaret om i de seneste dage, føre til en fuldt optrappet, termonuklear krig.

Titelfoto: NATO

BYG VERDENSLANDBROEN FOR VERDENSFRED

Helga Zepp-LaRouche var taler ved et seminar for diplomater, der blev afholdt i Det russiske Kulturcenter i København den 30. januar 2015, med titlen: »Økonomisk udvikling og samarbejde mellem nationer, eller økonomisk kollaps, krig og

terror? Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«. Nyhedsorientering febr. 2015.

Download (PDF, Unknown)

Ruslands Sergei Lavrov gennemgår den strategiske konflikt

Følgende er et uddrag af den russiske udenrigsminister Sergei Lavovs tale til Sikkerhedskonferencen i München den 7. februar. Hele teksten kan læses på Det russiske Udenrigsministeriums webside.

... Strukturen for stabilitet, baseret på FN's Charter og Helsinki-principperne, er længe blevet undermineret af handlinger fra USA og dets allierede, gennem bombningen i Jugoslavien, så vel som i Irak og Libyen, af NATO's udvidelse mod øst og skabelsen af nye skillelinjer. Projektet med at opbygge et fælleseuropæisk hjem mislykkedes, fordi vore vestlige partnere lod sig lede af illusioner og overbevisninger om at være vindere af den kolde krig, snarere end af interessen i at opbygge en åben sikkerhedsarkitektur med gensidig respekt for interesser. Forpligtelsen, der

højtideligt blev indgået som en del af OSCE (Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa) og i Rusland-NATO-Rådet, om ikke at sikre sin egen sikkerhed på bekostning af andres, forblev et stykke papir og blev i praksis ignoreret.

Problemet med missilforsvaret er et levende bevis på den magtfulde, ødelæggende indflydelse af ensidige skridt i udviklingen af militære kapaciteter i modstrid med andre staters legale interesser. Vore forslag om fælles operation i feltet for missilforsvar blev afvist. Til gengæld blev vi rådet til at tilslutte os skabelsen af et globalt missilforsvar, i streng overensstemmelse med Washingtons modeller, der, som vi flere gange understregede og forklarede, baseret på kendsgerninger, indebærer reelle risici for russiske atomafskrækkelsesstyrker.

Enhver handling, der underminerer den strategiske stabilitet, vil uundgåeligt resultere i modforholdsregler. Der påføres således langsigtet skade på hele systemet med internationale aftaler om våbenkontrol, hvis realisering er direkte afhængig af missilforsvarsfaktoren.

Vi forstår ikke engang, hvad USA's besættelse af at skabe det globale missilforsvarssystem kan være knyttet til. Forhåbninger om uimodsagt militær overlegenhed? Med tiltro til muligheden af at løse spørgsmål rent teknologisk, hvorimod disse spørgsmål i virkeligheden er politiske? Hvorom alting er, så svækkedes truslen fra missiler ikke, derimod voksede en voldsom, generende faktor frem i det euro-atlantiske område, og det vil tage lang tid at blive den kvit. Vi er rede til dette. USA's og andre NATO-medlemmers afvisning af at ratificere Aftalen om tillempling af Traktaten om Konventionelle Bevæbnede Styrker i Europa, der begravede denne aftale, udgjorde endnu en destabiliserende faktor.

Samtidig forsøger vore amerikanske kolleger at lægge skylden på Rusland i hver kompliceret situation, de selv har skabt ...

Der er et højdepunkt i det forløb, som vore vestlige kolleger har forfulgt i det seneste kvarte århundrede, med at bevare deres dominans over verdens anliggender med alle mulige midler, med at bemægtige sig det geopolitiske rum i Europa. De forlangte af CIS-landene – vore nærmeste naboer, forbundne med os gennem århundreders økonomiske, historiske, kulturelle og endda familiemæssige bånd – at de traf et valg: enten med Vesten, eller mod Vesten. Dette er en nulsums-logik som, angiveligt, alle ønskede at efterlade i fortiden.

Det strategiske partnerskab mellem Rusland og Den europæiske Union bestod ikke styrkeprøven, idet EU valgte konfrontationens vej i stedet for udvikling af gensidigt gavnlige interaktions-mekanismer. Vi kan ikke andet end at huske den forspildte chance for at gennemføre kansler Merkels initiativ, som hun fremlagde i juni 2010 i Meseberg, med skabelsen af en EU-Ruslandskomite for Sikkerhed og Udenrigsanliggender på udenrigsministerniveau. Rusland støttede idéen, men EU afviste den. I mellemtiden ville denne konstante mekanisme for dialog, hvis den var blevet etableret, gøre det muligt at løse problemer hurtigere og mere effektivt, og afgøre gensidige problemer på en betimelig måde.

Ukraine

Med hensyn til Ukraine har vore amerikanske kolleger, og under disses indflydelse, også EU, ulykkeligvis ved hvert stadium af krisens udvikling taget skridt, der førte til en eskalation. Det skete, da EU nægtede at involvere Rusland i diskussionen om konsekvenserne af den økonomiske bloks gennemførelse af Associeringsaftalen med Ukraine, der efterfulgtes af direkte støtte til et statskup, samt til anti-regeringsoptøjer forud for dette. Det skete også, da vore vestlige partnere blev ved med at være eftergivende over for Kiev-myndighederne, der, snarere end at holde deres løfte om at lancere en national dialog, indledte en storstilet militæroperation og

kategoriserede som terrorister alle de borgere, der gjorde modstand mod det forfatningsstridige magtskifte og de ekstreme nationalistes hærgen.

Vi har store vanskeligheder med at forklare, hvorfor, når det drejer sig om Ukraine, mange af vore kolleger ikke anvender de universelle principper for at afgøre interne konflikter, som frem for alt forudsætter en inkluderende, politisk dialog mellem dens hovedpersoner. Hvorfor tilskynder vore partnere i Afghanistans, Libyens, Iraks, Yemens, Malis og Sydsudans tilfælde, f.eks., regeringerne til at forhandle med oppositionen, med oprørere og i visse tilfælde endda med ekstremister, hvorimod vore partnere i Ukraine-krisen handler anderledes, hvor de rent faktisk opmuntrer Kievs militære operationer og går så vidt som til at retfærdiggøre, eller forsøge at retfærdiggøre, anvendelsen af klyngebomber?

Beklagevis er vore vestlige kolleger dygtige til at lukke øjnene for alt, hvad der siges og gøres af Kiev-myndighederne, inkl. at opægge til xenofobiske holdninger. Lad mig komme med et par citater: »Den ukrainske social-nationalisme anser den ukrainske nation for at være et samfund af raceblod.« Det følges op af: »Spørgsmålet om den totale ukrainisering af den fremtidige social-nationalstat vil blive løst inden for tre til seks måneder gennem en hård og afbalanceret statslig politik.« Ophavsmanden til disse ord er Andrey Biletsky, øverstkommanderende for Azov-regimentet, der er aktivt engageret i militæraktiviteterne i Donbass. Nogle andre aktivister, der vandt en politisk position og en magtposition, inkl. Dmitry Yarosh, Oleg Tyagnibok og lederen af Det radikale Parti i Verkhovna Rada (det højeste råd), Oleg Lyashko, krævede adskillige gange offentligt et etnisk rent Ukraine og udryddelsen af russere og jøder. Disse erklæringer fremkaldte ingen reaktioner i de vestlige hovedstæder. Jeg tror ikke, at nutidens Europa har råd til at ignorere faren for spredningen af den neo-nazistiske virus.

Den ukrainske krise kan ikke afgøres ved militærmagt. Dette

blev bekræftet sidste sommer, da situationen på slagmarken tvang deltagerne til at underskrive Minsk-aftalerne. Det bekræftes også nu, hvor det seneste forsøg på at vinde en militærsejr er ved at mislykkes. Men på trods af alt dette lyder der nye højrøstede krav i visse vestlige lande om at optrappe støtten til Kiev-myndighedernes hældning mod militariseringen af samfundet og staten, om at 'pumpe Ukraine op' med dødbringende våben, og om at trække landet ind i NATO. Der indgydes håb gennem den voksende opposition i Europa mod sådanne planer, der kun kan gøre det ukrainske folks tragedie værre.

Rusland vil fortsætte med at tilstræbe en etablering af fred. Vi opfordrer vedvarende til standsning af de militære aktiviteter, tilbagetrækning af tunge våben og indledning af direkte forhandlinger mellem Kiev og Donetsk og Lugansk om praktiske skridt til at genoprette det fælles økonomiske, sociale og politiske rum inden for Ukraines territoriale integritet. Adskillige initiativer fra præsident Putin var helliget netop dette inden for Normandiet-modellen, der var med til at lancere Minsk-processen, samt ligeledes vores yderligere indsats for udvidelsen heraf, inkl. gårsdagens drøftelser i Kreml mellem de russiske, tyske og franske ledere. Som De ved er disse drøftelser stadig i gang. Vi er overbevist om, at der er alle muligheder for, at vi vil nå frem til resultater og enes om at anbefale fremgangsmåder, der virkelig vil gøre det muligt for parterne at løse knuden i denne konflikt.

Det er afgørende, at alle er klar over risicienes virkelige størrelsesorden. Det er på høje tid, at vi forlader sædvanen med at vurdere ethvert problem separat, uden at kunne se skoven for bare træer. Det er på tide at komme med en omfattende vurdering af situationen. Verden står nu over for et drastisk skift i forbindelse med forandringen af de historiske æraer. Fødselsveerne for den nye struktur i verden manifesterer sig som en større tendens til konflikter i de

internationale relationer. Hvis kortsigtede, praktiske beslutninger med et øje på de førstkommende valg derhjemme er fremherskende hos politikere frem for en strategisk, global vision, vil risikoen for at miste kontrollen over den globale styring vokse frem ...

Foto: Aegis søbaseret missilforsvarssystem

EIR FOKUS: Grækenland hævder sin suverænitet – Gælden kan ikke betales

Af Dean Andromidas

2. feb. 2015 – Med en demonstration af mod, der ikke er set hos nogen europæisk politiker i årtier, rejste den græske finansminister Yanis Varoufakis i sidste uge rundt til de europæiske hovedstæder, hvor han hævdede sin nations suveræne ret til at sige nej til sin egen ødelæggelse. Lige i ansigtet på de rasende europæiske finansministre fremlagde han Grækenlands ligefremme politik: Grækenland kan ikke, og vil ikke, betale gælden. Grækenland kan ikke, og vil ikke, fortsætte den brutale nedskæringspolitik. Grækenland kræver en ændring, ikke blot for Grækenland, men for Europa som helhed, og hjørnesteinen i denne ændring er en opfordring til en international gældskonference og en 'New Deal' for Europa.

I hver eneste hovedstad var svaret nej, i enkelte tilfælde udstyret med et par høflige fraser. Det kulminerede alt sammen med Den europæiske Centralbanks (ECB) meddelelse om, at det

havde afskåret det græske banksystem og den græske regering fra kredit. Den 4. februar diskvalificerede ECB græske statsobligationer som sikkerhed for kortfristede lån fra ECB til græske banker og stoppede således livkvide kreditlinjer til 30-50 mia. euro til disse banker.

Den eneste, potentielle erstatning, der er til rådighed for disse græske banker, er gennem det dyrere, likvide nødhjælpsprogram (ELA) gennem den græske centralbank til højere renter, og kun med ECB's tilladelse. Likviditet til op imod en værdi af 50 mia. euro, der havde været formidlet under de normale ECB-operationer, må nu konverteres til ELA. Desuden vil tabet ved disse lån, hvis Grækenland ikke betaler dem tilbage, blive tilskrevet den græske statsgæld. Hvis ECB gennemtvinger suspenderingen af dette program, vil ikke alene de græske banker kollapse, men den græske statsgæld vil desuden vokse med 50 mia. euro, en begivenhed, der ville tvinge Grækenland ud af eurozonen.

Set fra deres synspunkt har det bankerotte finansoligarki intet valg. Enhver 'hårklipning' eller enhver anden ændring af deres system vil sprænge euro-dollar-derivatboblen til mange billioner, som hænger over det transatlantiske finanssystem.

Et spørgsmål om overlevelse

Ved slutningen af sidste weekend havde Obamaregeringen sluttet sig til europæerne. Den 5.- 6. feb. afholdt en delegation fra det amerikanske Finansministerium, anført af Daleep Singh, viceassisterende finansminister for Europa og Eurasien, og Lea Bouzis fra Kontoret for Europa og Eurasien, sammen med den amerikanske ambassadør til Grækenland David Pearce, møder med græske ministre og alle den nye regerings økonomiske topembedsmænd. Efter møderne holdt den amerikanske ambassadør møde med premierminister Alexis Tsipras på anmodning af førstnævnte.

Herefter udlagde ambassadøren en erklæring på ambassadens

websiteside, hvor han sagde, at på trods af de »betydelige ofre, som det græske folk allerede har ydet ... bør Grækenland fortsætte med at gennemføre administrative og strukturelle reformer og udvise tilbageholdenhed i budgettet.« Erklæringen sagde endvidere, at »Grækenland må gennemføre reformer, som gør udenlandsk investering i Grækenland mere attraktiv, således, at landet kan imødekomme sine internationale forpligtelser og atter få fremgang.« Sluttelig citeres ambassadøren for følgende udtalelse: »USA er overbevist om, at det er meget vigtigt, at den græske regering samarbejder med sine europæiske kolleger, såvel som også med IMF.« Budskabet er klart: Grækenland må underkaste sig sin egen ødelæggelse.

Den græske regerings svar kan opsummeres på denne enkle måde: »Vi blev valgt, fordi det græske folk ikke længere vil gå med til ødelæggelsen af deres nation.« Fuld stop.

Dette er ikke retorik. De seneste opinionsundersøgelser afslører, at 72 % af det græske folk støtter deres nye regering. Dette inkluderer 43 % af de borgere, der stemte for det foregående regeringsparti, Ny Demokrati, ved valget den 25. januar.

Dette blev demonstreret den 5. feb., da ti tusinder af grækere strømmede ind på Syntagma Square foran parlamentet og på andre pladser i andre byer, til støtte for regeringen. Der blev rejst bannere med følgende budskaber: »Vi vil ikke igen bukke under for afpresning«; »Republikken har talt, og ingen har ret til ikke at høre efter«; »Æraen med et knælende Grækenland og underdanige regeringer er forbi«; »Forsvar republikken og national suverænitet«.

Den græske premierminister Alexis Tsipras (venstre) med formand for Europarådet Donald Tusk (fra Polen) i Bruxelles, feb. Tsipras kræver en international gældskonference for at afgøre Grækenlands og flere andre nationers ubetalelige gæld; hidtil har EU blokeret for initiativet.

Tsipras: Vi forhandler ikke om suverænitet

Under forelæggelsen af sin regerings politik for parlamentet den 8. feb. skød premierminister Tsipras tilbage med et rungende nej til afpresning og intimidering.

»Vi har kun en eneste forpligtelse – at tjene folkets interesser, samfundets vel«, sagde han og tilføjede, at det var hans regerings »uigenkaldelige beslutning« at implementere valgløfterne »i deres fulde udstrækning«. Desuden ville hans regering ikke søge en forlængelse af redningspakken og dens berygtede memorandum, som han fordømte som en »forlængelse af fejltagelser og katastrofe«. Han gentog Grækenlands krav om, at der etableres en »bro-aftale«, der kan indsættes, indtil en »gensidigt acceptabel aftale« kan opnås med kreditorerne. »Det er ikke vores hensigt at true stabiliteten i Europa«, sagde han, men »vi forhandler ikke om vores nationale suverænitet«.

Tsipras erklærede, at hans regering som hovedprioritet »takler de store skader efter redningspakken, takler den humanitære krise, præcis, som vi lovede at gøre før valget«. Redningspakken var en fiasko, sagde han. »Det græske folk gav os et stærkt og klart mandat til omgående at gøre en ende på nedskæringer og udskifte politikken. Redningspakken blev derfor først annulleret gennem sin egen fiasko og sine ødelæggende resultater.«

»Vi ser håb, værdighed og stolthed vende tilbage til de græske borgere. Det er vores forpligtelse og vores pligt ikke at skuffe dem ... Vi er klar over, at forhandlinger [med udenlandske kreditorer] ikke vil blive nemt ... men vi tror på vores kamp, for retfærdigheden er på vores side.« Med et hip til Tyskland meddelte Tsipras, at hans regering ser det som sin »historiske pligt« at søge at opnå krigsskadeerstatninger og tilbagebetaling fra tyskerne for lån, som Grækenland blev tvunget til at yde den nazistiske besættelsesmagt under Anden Verdenskrig.

Alt imens han erklærede, at hans regering ville opnå afbalancerede budgetter, sagde premierministeren, at den ikke længere ville fremlægge urealistiske, primære budgetoverskud og meddelte de punkter i sit program, der tilsigtede at ændre de »barbariske forholdsregler«, som Trojkaen, bestående af Den europiske Centralbank, Den internationale Valutafond og EU-kommissionen, havde gennemtvunget. Den nye regering vil give gratis elektricitet og mad til fattige husstande, og omgående genansætte statsansatte, der var blevet fyret efter Trojkaens ordre. Idet han ændrede indrømmelser, som den foregående regering havde givet som betingelse for at modtage pengene fra redningspakken, meddelte Tsipras, at kollektive lønforhandlinger ville blive genindført, og mindstelønnen hævet til 751 euro om måneden, op fra 586 euro, selv om dette først vil ske gradvist og ind i 2016.

Støtte til Grækenland breder sig

I et interview med det tyske ugemagasin Die Zeit blev finansminister Varoufakis spurgt, »Hr. Varoufakis, De har på få dage stødt det halve Europa fra Dem. Hvad er Deres plan?« Til hvilket finansministeren svarede: »Jeg tror, det er normalt. Det vil tage nogen tid, før man allevegne forstår, at en meget fundamental forandring har fundet sted i EU.«

Ja, sandelig. Mens Varoufakis måske har »stødt det halve Europa fra sig«, mere præcist bankierernes Europa, viser den anden halvdel af Europa sin entusiastiske støtte.

Mindre end en uge efter det græske valg var henved 300.000 mennesker stuvet sammen på Madrids Puerta del Sol Plaza den 31. januar, til »Demonstrationen for Forandring«, organiseret af det nye Podemos-parti, de spanske allierede til Tsipras' parti, Syriza. Alt imens demonstrationen var blevet annonceret længe før det græske valg, så udtrykte den en optimisme, der bredte sig i hele landet i kølvandet på Syrizas valgsejr. Dagens slogan var »Tiden er nu«, og mange demonstranter bar på græske flag.

Podemos er et søsterparti til Syriza på EU-parlamentets venstrefløj, hvor de udgør en gruppe sammen med Irlands Sinn Fein, Tysklands Die Linke og andre. Podemos' hovedkandidat, Pablo Iglesias, der er blevet en nær ven af premierminister Tsipras, sagde til folkemængden: »Vi er her for at vinde; vi vil besejre det regerende Popular-parti ved valgene i 2015. Forandringens vinde er begyndt at blæse i Europa.« Spanske opinionsundersøgelser indikerer, at Podemos kunne vinde parlamentsvalgene, der efter planen vil finde sted i december.

Mens den nye, græske regering blev fordømt i Berlin og andre hovedstæder, vokser støtten til Syrizas krav om en europæisk gældskonference hastigt, som det ses af nye appeller til støtte for Grækenlands forslag (se bilag) og kommentarer, der udtrykker sympati. Af betydning er også støtte fra førende politiske partier, især i Irland og Italien.

Selv om den irske regering nægter at støtte en gældskonference, så har Sinn Fein, der meget vel kunne vinde de næste, irske valg, samt Socialistpartiet og andre, udtalt stærk støtte.

Sinn Feins leder, Gerry Adams, fordømte i et interview med Reuters den 5. feb. ECB's beslutning om at afskære likviditet til græske banker, som »udemokratisk« og en handling, der var »næsten macho«, og som kan risikere at levere brændstof til højrefløjspartier over hele kontinentet.

Sinn Fein-medlemmet af EU-parlamentet, Matt Carthy, opfordrede til, at der afholdtes en europæisk gældskonference i Dublin. Han sagde, at det var »i Irlands interesse«, eftersom Irland også lider under et undertrykkende bailout-regime. Den 5. feb. stillede Sinn Fein forslag i parlamentet om at indkalde til en gældskonference. Selv om det blev nedstemt med stemmerne 72 mod 42, vil spørgsmålet ikke forsvinde.

I Italien har kravet om en gældskonference endda gennembrudt rækkerne i det regerende Demokratiske Parti, såvel som i Lega

Nord.

Syriza fik allerede støtte fra venstrefløjspartierne, såsom Italiens SEL (venstre, økologi, frihed), under valgkampagnen til EU-parlamentet. For nylig støttede en fremtrædende repræsentant for SEL, den tidligere 2. udenrigsminister Alfonso Gianni, der også har underskrevet Schiller Instituttets BRIKS-resolution, forslaget om en europæisk gældskonference med henvisning til den historiske præcedens med både Gældskonferencen for Tyskland i 1953, og Franklin D. Roosevelts afskrivning af briternes gæld.

Mere overraskende er den støtte, der kommer fra Det demokratiske Parti, der hidtil har fulgt en streng pro-EU-linje. Mens partileder og premierminister Matteo Renzi begrænsede sig til en ikke-krigerisk holdning under sit møde med Tsipras den 2. feb., så offentliggjorde Stefano Fassina og Marco D'Attorre, leder af minoritetsgruppen i Det demokratiske Parti, samme dag et åbent brev til Renzi, hvor de foreslog at »afslutte Trojka-fasen og indkalde til en europæisk gældskonference, der kan reducere byrden og tillade en økonomisk genrejsning, der ellers ville være umulig«. Daniele Viotti, medlem af EU-parlamentets budgetkomite fra Det demokratiske Parti, havde tidligere i et interview til en avis sagt, at EU-kommissionsformand Jean Claude Juncker »på en urimelig og arrogant måde intervenserede i den græske valgkampagne, da han sagde, at der aldrig ville komme en gældskonference. Jeg mener i stedet, at det er på tide at få den.«

Og den 6. feb. opfordrede den tidligere premierminister Massimo D'Alema til en dialog med Tsipras. »At smække døren i ansigtet på Tsipras ville være en katastrofe«, sagde han til Il Messaggero.

Online-udgivelsen Il Nord, der køres af en gruppe i Lega Nord, dækkede Syriza-forslaget favorabelt og forklarede, at det også ville angå Italien: »Syriza foreslår en europæisk

gældskonference, der også inkluderer stater som Italien, Spanien, Portugal og selv Frankrig, hvor underskuddet i forhold til BNP fortsat er et pænt stykke over 3 % 's tærsklen«, som EU-reglerne har fastsat.

Opbygning af en alliance for at redde Europa

Samtidig med, at de forsøger at overbevise deres europæiske »partnere« om det fornuftige i deres forslag, tager den græske regering skridt til at skabe andre alliancer, især med BRIKS-landene (Brasilien, Rusland, Indien, Kina, Sydafrika). Tsipras' første udlandsbesøg gik til Cypern, Grækenlands nærmeste allierede, og som var eurozonens første offer for en bailout, der skulle redde bankerne på bekostning af disses kontohavere, og som nu stønner under en ubetalelig gæld.

I en tale til det cypriotiske Repræsentanternes Hus den 2. feb. erklærede Tsipras, »I denne indsats for social retfærdighed, for at bringe en dagsorden med vækst og beskæftigelse tilbage i Europa, i indsatsen for vore folks rettigheder, ønsker vi jer ved vores side.« Som svar herpå sagde den cypriotiske præsident Nicos Anastasiades, at Grækenland og Cypern vil arbejde sammen med andre EU-lande, som deler de samme anskuelser; »Vi befinder os på samme side med hensyn til behovet for forandring til gavn for europæiske borgere.«

Anastasiades indgik også aftale med Tsipras om forslaget om, at de to lande skulle koordinere deres holdninger i internationale fora med hensyn til spørgsmålet om Rusland, især deres opposition til sanktioner, hvor »Grækenland og Cypern kan være en bro for fredeligt samarbejde, også mellem Den europæiske Union og Rusland.«

Det bør bemærkes, at Cypern, på trods af sit medlemskab af EU, ikke er medlem af NATO (det er Grækenland), og opretholder en streng neutralitet. Anastasiades forventes at foretage et officielt besøg til Rusland den 25. feb.

Med hensyn til BRIKS, så ringede den russiske præsident Vladimir Putin få timer efter, at Tsipras var taget i ed, for at lykønske ham og invitere ham til Moskva i maj måned for at deltage i festligholdelsen af årsdagen, der markerer afslutningen på krigen med Nazi-Tyskland.

»Samtalen var meget hjertelig og konstruktiv. Vores præsident inviterede Alexis Tsipras til at besøge Rusland«, sagde en person fra Kremls stab, iflg. Sputnik News.

Invitationen blev accepteret. De to ledere forventes at diskutere ruter til levering af russisk gas til Europa, inkl. sådanne projekter som South Stream og Turkish Stream. De vil også drøfte situationen i Ukraine.

Grækenlands forsvarsminister, Panos Kammenos, blev også inviteret til Moskva for at mødes med sin russiske modpart, Sergei Shoigu, i den nærmeste fremtid. Ifølge en erklæring, udlagt af det græske Forsvarsministerium, vil de drøfte »strategisk samarbejde og organiseringen af året for græsk-russisk venskab i 2016, der vil finde sted i både Grækenland og Rusland.«

Disse tiltag for at bevare normale relationer med Rusland har bragt uorden i fjerene i NATO-kredse. Den tyske forsvarsminister Ursula von der Leyen, der siges at drømme om en dag at erstatte den tyske kansler Angela Merkel som Tysklands jernlady, sagde til avisen Süddeutsche Zeitung, at »Grækenland sætter sin position i NATO på spil ved at nærme sig russiske interesser«.

Som svar herpå udstedte Kammenos en erklæring, der sagde, at »Grækenland altid stod på de allieredes side, da de tilbageviste de tyske besættelsestropper. Opførslen og erklæringerne fra tyske regeringsfolk, der erstatter NATO og EU-institutioner, er ikke alene utilstedelige, men også betvingende. De underminerer de europæiske institutioner, med mindre Tyskland har til hensigt at opløse Den europæiske Union

og NATO«.

Han tilføjede: »Selvfølgelig har Grækenland politiske relationer med Rusland. Disse relationer er ikke skjult; det er åbne relationer, og vi vil fortsætte med at have disse relationer.«

Som en demonstration af, at Grækenland respekterer sine forpligtelser, mødtes Kammenos, ledsaget af chefen for generalstaben for det hellenistiske nationalforsvar, general Michail Kostarakos, den 4. feb. med NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg og NATO's vicegeneralsekretær Alexander Vershbow i NATO-hovedkvarteret i Bruxelles, hvor Kammenos udstedte en erklæring, der sagde, »Vi forsikrede hinanden om NATO's gode relationer med Grækenland«, og tilføjede, at han »gjorde klart, at relationer med tredjelande, ikke-NATO-medlemmer, ikke vil indvirke på vore gode relationer med Alliancen«.

Den 6. feb. udgav den russiske repræsentant til NATO, Aleksandr Grushko, en erklæring, der sagde, at Rusland fortsat vil udvikle »meget tætte relationer med Grækenland«, så vel som med andre europæiske lande. Han tilføjede, at sådanne relationer skabte »et tættere« sikkerhedssystem i Europa. Og desuden, sagde han, er der »dybe historiske bånd« mellem Rusland og Grækenland.

Alt imens finansoligarkiet har affyret sit første skud mod Grækenland, står det endnu tilbage at konstatere, om de har skudt sig selv i foden.

BILAG: Akademiske fagfolk udsteder appel for Grækenland

7. feb. 2015 – Tre hundrede økonomer fra hele verden, mange med tilknytning til Økonomer for Fred og Sikkerhed, støttede Grækenlands krav om en europæisk gældskonference i et åbent brev af 5. feb., »Akademiske fagfolk udsteder appel for

Grækenland«.

Offentliggjort i »English Club«-udgaven af den franske online avis Mediapart, lyder brevet :

»Undertegnede opfordrer Europas regeringer, Den europæiske Kommission, Den europæiske Centralbank og Den internationale Valutafond til at respektere det græske folks beslutning om at vælge en ny kurs og engagere den nye, græske regering i forhandlinger med god vilje, for at løse den græske statsgæld.

Den græske regering insisterer korrekt på at indføre en ny politik, fordi den tidligere politik er en fiasko. Den har ikke skabt en økonomisk genrejsning. Den har ikke skabt finansiell stabilitet. Den har ikke skabt beskæftigelse eller udenlandsk investering. Den har presset og skadet det græske samfund og svækket de græske institutioner. Der er derfor ingen værdi i en sådan fremgangsmåde, og intet fremskridt at bevare. Vi opfordrer indtrængende Grækenlands europæiske partnere til at acceptere denne realitet, uden hvilken den nye regering aldrig ville være blevet valgt.

Grækenland har behov for omgående humanitære forholdsregler, en forhøjelse af mindstelønnen, nye jobs, ny investering samt skridt til at genoprette og forbedre basale tjenesteydelser, såsom uddannelse og sundhedsydelser. Landet behøver et stærkere og mere fremskridtsvenligt skattesystem, der beror mindre på moms og er bedre i stand til at beskatte indkomster og formue. Det må bekæmpe, straffe og udrydde korrupsion. Den nye regering må have plads i budgettet til at gennemføre disse forholdsregler og vise deres værd ...

Det er korrekt af den græske regering at bede om en afskrivning af gæld, som skyldes til europæiske partnere. Denne gæld er uerholdelig, og vil således alligevel ikke blive betalt. Der er derfor ikke tale om, at tab er involveret for nogen anden nation eller dens skatteydere, hvis gælden afskrives. Tværtimod vil en ny start for Grækenland være med

til at bringe nye aktiviteter, indkomster, jobs og profit til dets partnere. Vi opfordrer indtrængende Grækenlands kreditorer til at gribe denne chance, og til at forklare disse kendsgerninger klart og åbenhjertigt til deres egne befolkninger ...

En succes for Grækenland kan vise vejen til fornyet fremgang og stabilitet for Europa, med en ny rolle for demokratiet og en ny åbenhed over for parlamentsvalg, der bringer konstruktiv forandring. Vi står sammen med Grækenland og med Europa, med demokrati og med forandring. Vi opfordrer indtrængende Europas ledere til at reorganisere det særlige grundlag for græsk beslutningstagning i et hårdt tilkæmpet og afgørende, demokratisk valg, og at vælge den realistiske vurderings og fornuftige forhandlings vej.«

(Denne artikel publiceredes første gang i EIR, 13. feb. 2015. Artiklen har ikke tidligere været udgivet på dansk)

Fra LaRouche-bevægelsen 13. feb. 2015: EIR LEDER: Det »uundgåelige« kan og må stoppes

Hvad gør man, når »eksperterne« alle sammen siger, at det er »uundgåeligt«, at Grækenland enten kapitulerer til mere, morderisk nedskæringspolitik, eller også tvinges til at forlade euroen og forårsage et globalt, finansielt kaos? Eller når geopolitiske »eksperter« siger, at det er »uundgåeligt«, at enten kapitulerer den russiske præsident til NATO's og Vestens angreb, eller også vil »konflikten i Ukraine« sprede sig og bringe verden ind i en atomkrig?

Det enkle svar, som Lyndon LaRouche for nylig har understreget det, er, at man hævder sin menneskelighed. At være menneskelig vil sige, at man udøver sin »uforudsigelige«, menneskelige skabevne, der formår at ændre det »uundgåelige«. Og så kæmper man som bare helvede for det. Fortiden og nutiden determinerer ikke fremtiden, *hvis* man udøver denne enestående, menneskelige egenskab i tide.

Der er netop nu ingen tid at spille med hensyn til at udøve denne egenskab. For menneskeheden befinder sig både på den yderste rand af en atomar konfrontation med Rusland, og også et fald ned i et finansielt armageddon.

Begynd med at gøre dig den globale, strategiske katastrofes virkelighed klart. Som den russiske udenrigsminister Lavrov gjorde det klart i sin tale i München i denne uge, så har USA og NATO i 25 år forfulgt en politik for Ruslands underkastelse af deres globale, geopolitiske mål, og dette har bragt os ud på randen. Det er der faktisk nogle europæere, der er begyndt at »fatte«, hvilket er årsagen til, at der er den mindste

smule håb til de forhandlinger, der i øjeblikket finder sted om Ukraine.

En god markør for disse europæeres tankegang var en artikel i *Der Spiegel* online den 8. feb. med titlen, »Krisen mellem NATO og Rusland: Atomspøgelset vender tilbage«. Artiklen siger, at krisen i Ukraine har kastet NATO og Rusland tilbage til den kolde krig. Samarbejde omkring atomsikkerhed er ophørt; en »rød telefon« (hot line) eksisterer ikke længere. I 1995, da opsendelsen af en norsk forskningsraket udløste Ruslands angrebsvarslingsystem, måtte man på under 10 minutter beslutte, om man skulle udløse et modangreb mod et mistænkt atomangreb, og nu om dage er denne varslings tid reduceret. Forespurgt om, hvad der ville ske i dag, hvis der var en hændelse som den i 1995, sagde tidligere russiske udenrigsminister Igor Ivanov:

»Jeg er ikke sikker på, at man ville træffe den rette beslutning ... i dag er faren for krig større.«

At man i stigende grad er alarmeret, selv i toppen af det amerikanske militær, reflekteredes i en artikel den 10. feb. af Walter Pincus, national sikkerhedskorrespondent for *Washington Post*, der ofte bruges til at lække ting fra Pentagon. Pincus skriver, at USA's planer om at stramme op på de militære kommunikationer med det formål at modstå et atomangreb – til hvilket formål Obamaregeringen har anmodet om midler i sit nye budget – var en forfærdelig politik, eftersom det »kun er med til at fremme det indtryk, at dette land forbereder sig til atomkrig og måske ville angribe først«.

Det er opskriften for gensidig garanteret udslettelse.

At undslippe disse rædsler kræver, at man foretager et spring *op over* det almindelige niveau for tænkning, at det enkelte individ træffer en beslutning om at handle i overensstemmelse med, hvad der er nødvendigt for at redde og fremme menneskeheden. Løsningerne er faktisk fremlagt på bordet – i

form af Hamiltons økonomiske system og strategien med Den nye Silkevej/Verdenslandbroen. Men hvem har modet til at følge det?

Hvis vi hævder vor menneskelighed, så *kan* det gøres, der *må* gøres. Wall Street og Det britiske Imperium kan knuses. Krigsmagerne, såsom Obama, kan fjernes fra magten. Menneskeheden kan skabe en fremtid, der respekterer alle menneskelige væseners hellige natur. Hvis tilstrækkelig mange mennesker handler nu.

EIR FAKTA: Obamas og NATO's politik er en snubletråd for Tredje Verdenskrig

Af Jeffrey Steinberg.

2. feb. 2015 – Nye krav om militærhjælp fra USA og NATO til det nazi-gennemsyrede Kievregime er i færd med at forhøje spændingen i Ukraine med det formål at fremme driften henimod regimeskift i, eller opløsningen af, den russiske stat.[1] Alt imens Obamaregeringen angiveligt endnu ikke har besluttet sig for et militært forløb, har NATO allerede annonceret sine planer om at opgradere sin tilstedeværelse langs Ruslands grænser, isæt i de baltiske lande og i Polen. Disse opstillinger er meningsløse rent militært, men signalerer en klar hensigt om konfrontation, der kan blive en snubletråd til Tredje Verdenskrig.

»Obama er en snubletråd til krig, og Obama må omgående fjernes fra embedet, hvis vi skal undgå krig«,

kommenterede Lyndon LaRouche 1. februar. Bag Obama står Wall Street og det britiske monarki, hvis magt må tilintetgøres gennem en konkursbehandling på linje med Glass-Steagall.

Omkring samme tid, som Lyndon LaRouche talte, var Barack Obama faktisk i gang med at udtale en offentlig erklæring om Ukraine i et interview med CNN's Fareed Zakaria, der understregede hans regerings rolles skamløse natur. I hans version af forværringen af relationerne mellem USA og Rusland – som han giver præsident Putin skylden for – erklærede Obama, at »vi havde forhandlet en aftale om at overgive magten i Ukraine«. Denne »aftale« var den, der blev optaget på bånd, hvor viceudenrigsminister for eurasiske og østeuropæiske anliggender, Victoria Nuland, sagde til den amerikanske ambassadør til Ukraine, Geoffrey Pyatt, at USA gik ind for »vor mand Jats«, der skulle tage over fra Victor Janukovitj i det, der sluttelig var et statskup mod den valgte præsident.

Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov svarede skarpt på præsidentens bemærkninger, som nedenfor beskrevet.

I mellemtiden skal NATO og Obamaregeringen efter planen skride til yderlig handling senere på ugen – NATO, med et møde om dannelsen af en »NATO Integrationsstyrkeenhed«, og Obama med udsendelsen af udenrigsminister John Kerry til Kiev – hvilket vil optrappe spændingen. Desuden vil der i morgen blive udgivet en rapport fra en tænketank, underskrevet af otte tidligere embedsmænd fra Udenrigsministeriet, der kræver en oprustning af Ukraine. (se artikel andet steds i dette nummer af *EIR*, under *National*).

Det er åbenbart, som nogle kilder i Washington har fortalt *EIR*, og som nogle eksperter, såsom MIT-professor Ted Postol har sagt offentligt, at visse kræfter ved magten i USA og Europa er i færd med at aktivere deres sindssyge planer, idet de antager, at de kan vinde en atomkrig.

Intentionen om krig

Udenrigsminister Lavrov benyttede lejligheden under et spørgsmål, rettet til ham under hans pressekonference i Beijing i dag, til at respondere på præsident Obamas interview med *CNN*.

»Jeg vil gerne komme med bemærkninger til to aspekter«, sagde han.

»For det første, hvis nogen havde behov for at få bekræftet, at USA direkte, lige fra begyndelsen [af begivenhederne i Ukraine] var involveret i et kup imod regeringen, for hvilket Obama anvendte den neutrale betegnelse 'magtoverførsel', så er den hermed givet.

For det andet vil jeg gerne bemærke, at retorikken i dette interview viser Washingtons hensigt om at fortsætte sin ubetingede støtte til handlinger, der udføres af de aktuelle magthavere i Kiev, der, ud fra alle beviser at dømme, har vedtaget en politik med undertrykkelse af konflikten udelukkende ved hjælp af militærmagt.

Vi er overbevist om (og denne vurdering spredt sig mere og mere, især i Europa), at det er nødvendigt at etablere en direkte dialog mellem Kiev-myndighederne og repræsentanter for de selvudråbte DPR [Folkerepublikken Donetsk] og LPR [Folkerepublikken Lugansk]. Denne indsats har til hensigt at forsøge at afspore forhandlingsprocessen. Men jeg er sikker på, at alle, der oprigtigt ønsker fred for det ukrainske folk (og Rusland er, uden begrænsning, blandt disse lande, såvel som også Tyskland, Frankrig og OSCE [Den europæiske sikkerheds- og samarbejdsorganisation], samt andre europæere), burde fortsætte med denne indsats og gøre alt, hvad der er muligt, for at sætte gang i en direkte dialog og producere et resultat.

Over hele verden, i alle konflikter, opfordrer vore vestlige partnere til dialog mellem myndighederne og oppositionen,

hvad enten det er i Yemen, Irak, Afghanistan eller Sydsudan. Ukraine er, af en eller anden grund, en undtagelse. Omkring dette spørgsmål siger vore vestlige kolleger intet om dialog, men gentager blot, at Kievs handlinger må støttes på alle tænkelige måder, og der er ingen kritik af de åbenlyse, negative skridt, som de ukrainske myndigheder tager, som jeg ikke skal opremse her. Deres attitude over for deres protegeer er totalt ukritisk.

Jeg understreger endnu engang, at det, der behøves, er en direkte dialog. Vi vil arbejde på dette, som en part, der er aktivt engageret i at fremme Kontaktgruppens arbejde, og som nabo til Ukraine (vi gør meget for at støtte landets økonomi), og, selvfølgelig, som medlem af OSCE.«

Konfrontation

I sit interview med *CNN* sagde Obama, at han ikke mente, det var klogt at se »en faktisk militærkonflikt mellem USA og Rusland«, men han kom med følgende, ildevarslende erklæring:

»I betragtning af, at Ukraine ikke er et NATO-land, og at der som konsekvens heraf er klare begrænsninger mht., hvad vi ville gøre rent militært, er hr. Putin hidtil ikke blevet stoppet.«

Dette antyder, at en militær løsning er ønskelig – og Obama fortsatte med at tale om

»de grænsestater, der er medlem af NATO ... og som gør det meget klart, at dette udgør en linje, der ikke kan overskrides.«

Hidtil har USA, for en stor dels vedkommende takket være modstanden fra USA's generalstabschefer, ikke leveret militærhjælp til Ukraine. Washington er imidlertid gået frem med konfrontation på andre måder, i tillæg til økonomiske

sanktioner, der tilsigter at »pålægge Rusland omkostninger« (en af Obamas favoritvendinger).

I sidste uge annoncerede general Ben Hodges, øverstbefalende for den amerikanske hær i Europa, planer om at opstille amerikansk militærudstyr forud i de tre, baltiske stater, såvel som også i Rumænien og Bulgarien. En anonym embedsmand i Udenrigsministeriet beskrev udstationeringerne som et tilbageskridt til den kolde krig, hvor amerikanske styrker blev udstationeret på grænsen til Warszawa-pagtlandene som en »snubletråd«, der tilsigtede at afskrække et sovjetisk angreb. Under de aktuelle omstændigheder, advarede embedsmanden, er dette en direkte krigsprovokation, der forværres af den kendsgerning, at præsident Obama opfører sig »barnligt«, når han lukker af for personlige kommunikationslinjer til Putin.

Det er tydeligt, at »snubletrådspolitikken« presses frem af NATO. Efter et møde med den polske premierminister Eva Kopacz i forgangne weekend, annoncerede den franske præsident François Hollande, at fransk militærudstyr ville blive afsendt til Polen i mindst de næste to måneder.

Spørgsmålet om at opgradere NATO's udstationering i øst vil være på dagsordenen ved NATO-forsvarsministrenes møde den 5. februar. Polen, Estland, Letland, Litauen, Bulgarien og Rumænien vil hver sende 40 officerer, til dannelsen af en »NATO Integrationsstyrkeenhed«; Tyskland vil bidrage med 25 officerer. Denne enhed skal koordinere hurtige udstationeringer af den nye, NATO-interventionsstyrke, »Spydhoved«, hvis funktion i øjeblikket testes af det fælles hollandsk-tyske korps i Münster, Tyskland.

Lækket information, der ikke er bekræftet af det tyske Forsvarsministerium, siger, at tyske faldskærmssoldater vil forstærke amerikanske enheder, der er udstationeret i de baltiske stater. Der kan komme mere lækket information, og også udspyt mere antirussisk retorik, når den årlige Internationale Sikkerhedskonference i München finder sted den

6.-8. februar.

Saboterede forhandlinger

I slutningen af januar måned fandt der diskussioner sted over telefon mellem Putin, den tyske kansler Merkel og Hollande, der førte til en appel om en omgående indførsel af en våbenstilstand i det østlige Ukraine. Imidlertid brød forhandlinger den 31. januar i Minsk mellem Kontaktgruppen (Ukraine, Rusland og OSCE), Kievregeringen og repræsentanter for de regionale regeringer i Donetsk, sammen, uden en klar indikation af, om eller hvornår nye forhandlinger om våbenstilstand, formidlet af OSCE, vil blive genoptaget.

I løbet af den forgangne uge er kampene betydeligt optrappet i det sydøstlige Ukraine. Mens embedsfolk fra NATO, og i særdeleshed Kievregimet og Obamaregeringen, har hævdet, at Rusland har »invaderet« det østlige Ukraine med tungt bevæbnet, regulære russiske tropper, så modsagde stabschefen for de ukrainske væbnede styrker, general Viktor Muzhenko, disse påstande og anerkendte, at den eneste, »russiske« kæmpen imod Kievstyrkerne er de lokale indvånere af russisk herkomst, eller individuelle frivillige, der kæmper sammen med »illegale« militser.

»Den ukrainske hær er ikke i kamp mod regulære russiske hærenheder«, citeres han i Sputnik News.

Den 21. januar løj den ukrainske præsident Petro Poroshenko, i en tale til Davos Verdensøkonomisk Forum, om, at der var så mange som 9.000 russiske soldater, der kæmpede i Donetsk og Lugansk. Siden da har Kievregimet befundet sig på en hovedkuls kurs mod krig, hvor de har udvidet indkaldelser til militæret, og den 17. januar erklærede den Højeste Rada Rusland for en »aggressorstat« og hævdede, at det havde taget direkte militæraktion, inklusive at sprænge en bus i luften i Mariupol.

Folk i Obamaregeringen skruer også op for retorikken. På et hasteindkaldt møde i FN's Sikkerhedsråd i sidste uge, skældte Obamas ambassadør til FN, Samantha Power, imod den angivelige, russiske militærintervention i Ukraine.

Den amerikanske udenrigsminister Kerry rejser til Kiev den 5. feb. for at mødes med både Poroshenko og premierminister Arsenij Jatsenjuk i noget, der betegnes som en »støtteopvisning« for Kiev-provokatørerne. I et interview den 31. jan. med Interfax Ukraine havde den amerikanske ambassadør Pyatt understreget USA's forpligtelse over for et uddannelsesprogram for ukrainske »militærformationer«; hvad han ikke sagde, var, at nogle af disse militærformationer er de nazistiske militser, der leverede kampilden bag kuppet i februar 2014, og terrorkampagnen mod anderledes tænkende lige siden.

Den 6. februar vil Kerry mødes med Lavrov på sidelinjen af Sikkerhedskonferencen i München.

Fornuftens stemmer

Intensivering af faren for krig har fremkaldt barske advarsler fra fornuftige elementer i både Vesten og Rusland. Tysklands general Harald Kujat (pensioneret), der var chef for NATO's Militærkomite fra 2002-05, udstedte en skarp advarsel på et ARD-Tv-program 29. januar, hvor han sagde, at man måtte anerkende Rusland som en supermagt, en hovedaktør i enhver levedygtig, europæisk sikkerhedsarkitektur. Han fremførte, at sanktionerne mod Rusland er et klart budskab om, at Rusland skal ekskluderes fra denne sikkerhedsstruktur, og at dette udgør en alvorlig fare. Kujat bemærkede Ruslands udvidelse af sine strategiske styrker og nylige flyekspeditioner med russiske, strategiske bombefly, der kan medføre atomvåben, i nærheden af britisk luftrum. Rusland demonstrerer »beherskelse af eskalering«, advarede han, og NATO reagerer på farligt

provokerende måder.

I udsendelsen efterfulgtes general Kujat af Horst Teltschik, en af arkitekterne bag kansler Helmut Kohls drøftelser mellem USA og Sovjetunionen, som muliggjorde den fredelige genforening af Tyskland: »At tro, at man kan tvinge Rusland til overgivelse, er en utrolig tåbelighed, der skriger til himlen. Man behøver blot at lade russisk og sovjetisk historie defilere forbi ens øjne: Hverken Napoleon eller Hitler var i stand til at tvinge russerne til overgivelse.«

Viceformanden for det tyske parti, De frie Demokrater, Wolfgang Kubicki, kom med den samme pointe, men endnu skarpere. Han kom med den anklage, at Ukraines provokation og USA's og EU's sanktioner mod Rusland tilsigter regimeskift mod Putin. Han nævnte de nylige kamphandlinger omkring byen Mariupol i det sydøstlige Ukraine som et forsøg på at provokere Rusland til en direkte konflikt.

James Carden, en Ruslandsekspert, tidligere rådgiver til Udenrigsministeriet, og bidragende redaktør til *The National Interest*, skrev »Ukraine afsløret: Kievs uindskrænkede magt« den 30. januar, der dokumenterede det ukrainske regimes åbenlyse støtte til neonazister. Han påpegede premierminister Jatsenjuks tale den 7. januar på tysk radio, hvor han hævdede, at Sovjetunionen havde invaderet Ukraine og Tyskland under Anden Verdenskrig, og skrev,

»lad os håbe, at der er grænser for, hvad USA vil godkende, og at grænsen er nået med glorificeringen og/eller efterligningen af nazistiske kollaboratører.«

Det handler ikke om Ukraine

Det spørgsmål, som det handler om mellem Rusland og USA og NATO, er ikke Ukraine. Det er den faste beslutning hos regeringer, der er under London/Wall Streets finansoligarkis

tommel, om at knuse enhver suveræn modstand til deres magt. De magtfulde nationer, der er forpligtet på forsvaret af national suverænitet – især Rusland og Kina – er således, de facto, deres fjender, og enhver løgn, der kan retfærdiggøre denne bestemmelse, vil blive, og bliver, brugt.

Sandheden overdøves af en kaskade af løgne om russisk aggression, undertrykkelse af den sande historie om kuppet i Ukraine, kupmagernes nazistiske karakter og de strategiske hensigter bag kupplanerne. *EIR's* dossier om kuppets nazistiske rødder (7/2 og 16/5 2014) har cirkuleret bredt på Capitol Hill og internationalt og giver al nødvendig dokumentation om de strategiske spørgsmål, der står på spil. Og dog er det kun få, isolerede kommentatorer, der har vovet at komme frem om dette spørgsmål; Kongressen og det overvejende flertal af den amerikanske befolkning ønsker ikke at se sandheden i øjnene.

Hvis denne situation ikke meget snart ændrer sig, med heraf følgende handling for at fjerne Obama og Wall Street fra magten, befinder verden sig på en kurs mod Tredje Verdenskrig.

Foto: Den ukrainske premierminister Arsenij Jatsenjuk (venstre) og NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg, i NATO's hovedkvarter, 15. december 2014, berømt for sin afsindige påstand om, at Sovjetunionen invaderede nazi-Tyskland under Anden Verdenskrig, er stadig ombejlet af NATO- og andre vestlige embedsmænd.

[1] Se: [EIR FAKTA: Hvem står bag planerne om en opsplitting af Rusland?](#)

RADIO SCHILLER 3. februar 2015: Helga Zepp-LaRouches møder i KBH//Krig imod Rusland//eurokrise når Danmark

Med formand Tom Gillesberg

Helga Zepp-LaRouche in Copenhagen: public meeting January 31, 2015

N.B.: The above video ends 18 minutes into the discussion. The complete version of the discussion is found below.

The music can only be heard from the audio file.

Den russiske nyhedsbureau [TASS](#) interviewer [Zepp-LaRouche](#) i København om at undgå krig og BRIKS-processen

1. Introduction by Tom Gillesberg, chairman of The Schiller Institute in Denmark

2. Music:

Ach! zu kurz, double fugue by Mozart
Ave Verum by Mozart
The Hans Christian Andersen vocal quartet

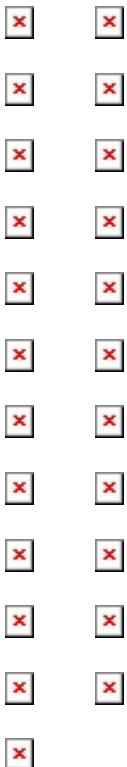
Vender sig Lykken fra dig, (C. Hauch, Carl Nielsen)
Vittoria, mio core!
Feride Istogu Gillesberg, sopran
Michelle Rasmussen, piano

3. Helga Zepp-LaRouche, international president of The Schiller Institute

How has the election in Greece changed the world
The international financial collapse
The danger of nuclear war
The New Silk Road Becomes The World Land Bridge

4. Discussion

Dias fra mødet:

Helga Zepp-LaRouche: Hovedtale, Schiller Instituttets konference i New York, 17. jan 2015: BRICS nationer genopliver dr. Martin Luther Kings drøm: Økonomisk retfærdighed er en umistelig rettighed

Vi bringer her første del af Helga Zepp-LaRouches hovedtale:

Helga Zepp-LaRouche: Jeg er her for at tale om en skøn vision om en verden uden krig og terrorisme.

Det lyder jo som et meget usandsynligt forslag på dette tidspunkt, hvor vi befinder os på randen af Tredje Verdenskrig. Selv Gorbatsjov har for nylig givet udtryk for dette. Mange andre ser det. Og verden er i dag flået itu af en bølge af terrorisme, og det er heller ikke så let at forestille sig, hvordan vi skal blive denne barbariske udvikling kvit.

Men det er inden for rækkevidde. Og potentialet til at få verden på fode igen, få verden i orden, eksisterer.

Det eksisterer i form af begyndelsen til en ny, økonomisk verdensorden, der i løbet af de seneste halvandet år er blevet opbygget af BRICS-landene, Latinamerikas CELAC-lande, og nogle

asiatiske og afrikanske lande. Men for at denne vision i sandhed kan blive et realistisk perspektiv for fremtiden, er det absolut bydende nødvendigt, at vi forandrer USA's kurs i særdeleshed, samt også Europas kurs.

For udelukkende kun, hvis USA går med i BRIKS og ikke anser Kina, Indien og de andre BRIKS-nationer som en geopolitisk trussel til deres, eller jeres, eller vores geopolitiske interesse ... Det må stå fuldstændig klart, at, i en tid med term nukleare våben, kan krig ikke være et middel til konfliktløsning, med mindre vi ønsker at begå selvmord.

Krig og terrorisme er de to, onde tvillinger i vor tid, der på incestuøs måde avler hinanden. Vi har terrorisme. Dernæst har vi krigen mod terrorisme, der skaber yderligere terrorisme, der igen skaber mere behov for mere krig. Så har vi mere terrorisme ... og sådan fortsætter det, frem til faren for en Tredje Verdenskrig.

Man bør forstå, at krig og terror, sandsynligvis i al evighed, men i særdeleshed i vor tid, er et imperiesystems redskaber, et system, der har øget svælget mellem rig og fattig på en fuldstændig sindssyg, pervers måde, et system, der har skabt en situation, hvor de allerrigeste mennesker – 85 personer – ejer lige så meget rigdom, som halvdelen af menneskeheden tilsammen, 3,5 mia. mennesker. Dette system har Pave Frans kaldt systemet, der dræber, og han har krævet, at man tager det Femte Bud, »Du skal ikke ihjelslå«, i anvendelse over for dette system.

Og lige her, på Manhattan, har man på en vis måde dette systems hovedkvarter, sammen med City of London, beliggende på Wall Street. Men man har også her begyndelsen til Den amerikanske Republik, og Den amerikanske Forfatning, der repræsenteredes af Alexander Hamilton og idéen om, at den suveræne regering har retten til at skabe sin egen kredit til fordel for det almene vel, og at denne kredit udelukkende kun må tjene nationens velstand.

New York repræsenterer også begyndelsen på Den amerikanske Republik, og institutionen. Og Wall Street var lige fra begyndelsen den amerikanske models fjende. Det har altid været Det britiske Imperiums brohoved for undergravning, hele vejen igennem. Det har altid finansieret de forkerte mennesker, inklusive i Konføderationen, i Borgerkrigen, hvor det finansierede Konføderationen.

Så Wall Street var altså associeret med at gøre virkningen af Den amerikanske Revolution ugjort og give magten over den amerikanske koloni tilbage til Det britiske Imperium. Og i dag er fjenderne af idéen om Amerika som republik på krigsstien, og nogle af disse spiser i øjeblikket frokost eller middag med repræsentanten for Det britiske Imperium, der er på besøg i USA, i skikkelse af Tony Blair.

Men verdens skæbne vil være afhængig af, hvilken af disse to traditioner, der vil herske. Og vi er kommet sammen her i dag for, fra dette møde, at lancere en udvikling, der skal få Amerika tilbage til at være en republik og gennemføre Alexander Hamiltons og John Quincy Adams politik, og atter blive De forenede Stater, en republik i en alliance af fuldstændig suveræne republikker.

De gode nyheder i alt dette er, at Wall Street står umiddelbar foran at eksplodere. Og de endnu bedre nyheder er, at et alternativ til dette system allerede er på plads.

Men Wall Streets for-store-til-at-lade-gå-ned-banker vil snarest eksplodere, og det samme vil eurozonen.

Torsdag i denne uge (15. jan.) opgav den Schweiziske Nationalbank deres binding til euroen, og det skyldtes, at det ikke længere kunne bevares, efter at Schweiz allerede havde brugt 500 mia. dollar på at forhindre en opskrivning af schweizerfrancen, og i forventning om stor turbulens i den kommende uge trak schweizerne ligesom i bremsen og besluttede at lade kursen flyde.

Torsdag i den kommende uge – og dette var, hvad den Schweiziske Nationalbank anticiperede – vil Den europæiske Centralbank efter al sandsynlighed satse på den meste gigantiske Kvantitative Lempelse, og foretage ubegrænsede opkøb af statsobligationer. Den vil gøre det, som Mario Draghi allerede for to år siden, da euroen havde store vanskeligheder, havde meddelt han ville gøre; han sagde, at han ville gøre hvad der er nødvendigt for at redde euroen. Og hvad der er nødvendigt betyder ubegrænset pengetrykning.

Den 25. januar, dvs. på næste søndag, er der valg i Grækenland, og alt tyder på, at oppositionspartierne, Syriza og de Uafhængige Grækere, vil vinde majoriteten, og de har allerede meddelt, at de i dette tilfælde vil annullere Trojka-memorandaet, det memorandum, der tvang den græske befolkning til at lide den mest utålelige smerte, nedskæringer, forøgelse af selvmordsraten, forøgelse af dødsraten. Man har netop nu en folkelig opstand imod dette. Hvis disse oppositionspartier vinder, så vil det efter al sandsynlighed blive begyndelsen til enden for euroen; for hvis EU-kommissionen kapitulerer over for Syrizas krav om at droppe nedskæringerne, vil det brede sig som en steppebrand til Italien, Spanien, Portugal og Frankrig, og sandsynligvis til mange andre lande.

Og hvis de (EU-kommissionen) ikke gør det, så vil ultimatummet sandsynligvis være, at Grækenland vil forlade eurozonen, og så vil det brede sig som en steppebrand.

Men det går ikke bedre med Wall Street, fordi for-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne, der allerede nu gisper desperat efter den sidste luft, har spekuleret og investeret i skifergas og -olie, og de har akkumuleret en gæld på omkring 1 billion dollar, som det var meningen skulle tilbagebetales gennem en oliepris på 80, 100 eller 120 dollar per tønde, og ikke 45 dollar, hvilket er den aktuelle pris. Og oven i dette har de samlet sig udestående derivater af forskellig art til omkring 20 billioner dollar.

Dette har skabt en situation som under krisen på det sekundære ejendomsmarked i 2007, hvor mange mennesker, pga. sammenbruddet i huspriserne, havde huslån, der var langt dyrere end prisen for deres hus, og det førte til nedsmeltningen af det sekundære ejendomsmarked, der igen førte til kollapset af Lehman Brothers i 2008 og systemets potentielle forsvinden.

Det betyder, at det transatlantiske finanssystem står umiddelbart foran sin undergang. Og i betragtning af, at dette system har for omkring 2 billiarder dollar i udestående derivater, findes der ingen måde, hvorpå disse penge kan blive betalt, ikke gennem bail-out (statslige redningspakker), og ikke gennem bail-in (konfiskering af bankindeståender). Og det er grunden til, at vi befinder os på randen af Tredje Verdenskrig.

Krigsfaren

For det er sammenbruddet af det transatlantiske system, der er den virkelige udløser af krigsfaren. Den åbenlyse udløser er krisen i Ukraine, men i virkeligheden står vi og ser på en geopolitisk konfrontation med Rusland, og med Kina. Og når Gorbatsjov, som er vellidt i Vesten, men ikke så populær i Rusland, nu går ud og forsvarer Putin i en virkelig dramatisk ændring af sine meninger, og advarer om, at hvis det kommer til krig over Ukraine, vil det føre til en storkrig, hvor atomvåben vil blive brugt, og det vil føre til civilisationens udslettelse, så kan jeg blot sige, at det absolut er tilfældet.

Lige nu har vi en amerikansk militærholdning, og en ditto fra NATO, der opererer ud fra en førsteangrebs-doktrin. De har udvidet NATO mod øst og omringet Rusland. USA har vedtaget en såkaldt Prompt Global Strike-doktrin, som betyder en førsteangrebs-doktrin. Det globale, amerikanske

missilforsvarssystem er et førsteangrebssystem. Og USA er i færd med at modernisere hele sit atomvåbenarsenal til dette formål.

I sidste uge udkom der en ny rapport i Washington, hvor International Security Advisory Board, der rådgiver udenrigsministeriet, og som består af tidligere regerings- og militærfolk, sagde: Åh, det er så forfærdeligt. Vi må anerkende den kendsgerning, at vi har kontradiktoriske relationer med Rusland, og den umiddelbare årsag er naturligvis Ukraine og Krim. Og nu er en største fare den, at en af siderne fejlregner den andens intentioner. Det er meget bekymrende, for Rusland er overbevist om, at USA ønsker, at der skal komme en anden regering i Rusland, og at vi arbejder hen imod en førsteangrebs-kapacitet. Det gør vi naturligvis ikke, men hvis vi bare siger sådan, vil de ikke tro på os.

Men Rusland har altså stadigvæk det største atomvåbenarsenal uden for USA, nok til at ødelægge USA på en eftermiddag.

Det er, hvad det drejer sig om, og Rusland opfinder ikke disse trusler – de er meget virkelige. Og derfor udarbejdede Rusland julen over, i respons til dette, en ny, russisk militærdoktrin, i hvilken de siger, at de på deres side forbeholder sig retten til at tage atomvåben i brug for at forsvare sig mod et amerikansk førsteangreb. De investerer i nye, strategiske ubåde. De installerer ICBM'er på tog, så de ikke er så nemme at ramme. De moderniserer på deres side deres atomkapacitet og deres evne til at tage sigte.

I december-nummeret af *The Nation*, et blad, var der en artikel af hr. Postol, hvori han meget detaljeret beskrev USA's førsteangrebs-holdning og sagde, at det er en fundamental fejltagelse, begået af dem, der har gjort dette, at antage, at det skulle være muligt at neutralisere en modstanders gengældelsesangreb (som svar på et førsteangreb). For der er en fundamental forskel på en konventionel krig, hvor man forsøger

at ødelægge så meget af fjendens som muligt, og så er fjenden besejret. Men i en atomkrig kan man ikke gøre dette, og han laver en kompliceret beregning, der siger, hvorfor russerne i alle tilfælde har 6 minutter tilbage til at lancere deres kapacitet, når de først opdager, at de er blevet angrebet. Og dette betyder udslettelse.

Hvordan kunne det ske?

Hvordan er det muligt, at vi, 70 år efter afslutningen af Anden Verdenskrig, virkelig står på randen af Tredje Verdenskrig? Hvad var det, der gik så gruelig galt, at vi nu står der?

(Anden halvdel af Helgas tale følger snarest på dansk. Hun går her tilbage til Berlinmurens fald og den forpassede chance for at skabe en ny fredsorden for det 21. århundrede, og fortsætter med den nye, internationale, retfærdige, økonomiske verdensorden, der nu er ved at blive skabt med BRIKS-nationerne og allierede nationer, som USA (og selvfølgelig også Europa) snarest må tilslutte sig, og med virkeliggørelse af Verdenslandbroen ('Den nye Silkevej') som alternativ til atomkrig og menneskehedens mulige udslettelse, og som Schiller Instituttet har kæmpet for i 20 år. Stay tuned!)

Mens du venter:

Vi anbefaler, at du hører hele Helgas hovedtale [her](#).

Se også: Helga Zepp LaRouche: [I anledning af 25-året for Berlinmurens fald](#)

Vi anbefaler desuden, at du kommer til vores møde den 31. januar kl. 14 med deltagelse af en af vore internationale

ledere, og at du mobiliserer alle venner og bekendte til også at komme til mødet, der vil dreje sig om det europæiske aspekt; hvad vi her i Europa kan gøre for at udbrede det nye alternativ med BRIKS-samarbejde for global udvikling og økonomisk retfærdighed, i stedet for den meget virkelige og overhængende fare for en atomar udslettelseskrig, der i allerhøjeste grad også vil involvere Europa, som Helga ovenfor beskriver.

Se vores banner om mødet.

Se også: [Lyndon LaRouches åbningstale til ovenstående konference \(dansk\)](#).

EIR: Gorbatjovs advarsel: Konflikt mellem USA og Rusland ville uundgåeligt blive atomar

11. jan. 2015 – Mikhail Gorbatjov, Sovjetunionens sidste leder, advarede i et interview, publiceret i *Der Spiegel* den 9. jan., om, at konfrontationen mellem USA og Rusland over Ukraine kunne føre til en storkrig.

»En sådan krig ville i dag uundgåeligt blive til en atomkrig. Hvis der er nogen, hvis mod svigter pga. den forbitrede atmosfære, vil vi ikke overleve det kommende år«, sagde han. »Jeg siger ikke dette henkastet. Dette er virkelig af den største betydning for mig«.

Dette er blot den seneste af Gorbatsjovs højprofilerede advarsler om de potentielle konsekvenser af briternes og NATO's politik over for Rusland – der for nylig har fundet genklang hos toppolitikere i Tyskland, Frankrig og Italien.

Gorbatsjov fordømte »tabet af tillid« mellem Rusland og Vesten som værende »katastrofal« og sagde, at båndene må »tøs op«. Gorbatsjov anklagede Vesten og NATO for at ødelægge Europas sikkerhedsstruktur ved at udvide sin alliance. »Ingen chef i Kreml kan ignorere noget sådant«, sagde han og tilføjede, at USA ulykkeligvis har været i gang med at etablere et »mega-imperium«.

Gorbatsjov angreb også voldsomt Tysklands rolle i den aktuelle krise og mindede samtidig landet om dets egen historie.

»Det nye Tyskland vil have fingrene i alle kagedåserne. Der synes at være mange personer, der ønsker at være involveret i en ny opdeling af Europa«, sagde han. »Tyskland har allerede forsøgt at udvide sin magtindflydelse mod Øst – i Anden Verdenskrig. Har landet virkelig brug for endnu en lektion?«

Gorbatsjov fordømte også USA's sanktioner mod Rusland som »forbandet dumme og særdeles farlige«.

Gorbatsjov, der i selve post-Sovjet-Rusland er blevet betragtet som et aktiv for europæiske finansgrupperinger snarere end en russisk patriot, var ikke alene om at advare om en potentiel, global katastrofe, hvis Vesten ikke trækker sig fra sit åbenlyse fremstød for regimeskift mod den russiske præsident, Vladimir Putin.

Et »advarselsskud mod Hollandes hoved«

Den franske præsident François Hollande kom med flere skarpe advarsler i sidste uge, der sagde, at en fortsættelse af

vestlige sanktioner mod Rusland var en alvorlig fejltagelse og omgående burde droppes. Den 4. januar gav Hollande et interview til en fransk Tv-kanal, i hvilket han advarede om, at den russiske krise ikke er god for Europa. »Sanktioner må stoppes nu«, sagde han til den landsdækkende kanal. To dage senere gentog han samme krav om at afslutte de anti-russiske narrestreger og specifikt en afslutning af de økonomiske sanktioner, der er mindst lige så ødelæggende for Frankrig, som de er for Rusland.

Den kendsgerning, at terrorister angreb Charlie Hebdos kontorer i Paris blot tre dage senere, var, ifølge en tidligere embedsmand på regeringsniveau, et »advarselsskud mod Hollandes hoved«.

Sidste søndag (11. jan.) gav den tyske landsformand for SPD [Sigmar Gabriel] – der også er vicekansler og økonomiminister i Merkel-regeringen – et interview til *Bild am Sonntag*, hvor han krævede en afslutning på sanktionerne mod Rusland og erklærede, at »vi bør løse Ukraine krisen og ikke tvinge Rusland i knæ«.

Selv Letlands udenrigsminister, der i øjeblikket er den roterende præsident for Den europæiske Union, stod stejlt imod yderligere provokationer mod Moskva. Udenrigsminister Edgars Rinkēvičs rapporterede, at Rusland var villig til at afholde drøftelser om Ukraine for at bringe sanktionerne til ophør. Han opfordrede indtrængende de europæiske ledere til at samles senere på måneden i Astana med præsident Putin og den ukrainske præsident Porosjenko for at færdiggøre en aftale om en arbejdsplan.

De politiske chefer for udenrigsministerierne i Rusland, Ukraine, Tyskland og Frankrig mødtes i Berlin 5. januar, efterfulgt af en telefonsamtale mellem Ruslands udenrigsminister Sergei Lavrov og hans tyske modpart, Frank-Walter Steinmeier. Der er planlagt et møde mellem de fire ministre den 12. januar i Berlin, og der er stadig planer om

et topmøde mellem de fire statsoverhoveder for Tyskland, Frankrig, Rusland og Ukraine i Astana, Kasakhstan, en gang i januar. Den 9. jan. var præsidenten for Kasakhstan, Nursultan Nazarbayev, i Berlin, hvor han mødtes med kansler Angela Merkel for at udarbejde de endelige planer for topmødet, blandt andre presserende sager.

Selv NATO's generalsekretær, Jens Stoltenberg, bemærkede efter terrorangrebet den 7. jan. i Paris, at NATO og Rusland har en fælles interesse i at besejre den globale terrorismes svøbe. I en tale i Bayern umiddelbart før et møde med den tyske koalitionspartner CSU's lederskab opfordrede Stoltenberg også til samarbejde med Moskva. Dette var i stærk kontrast til den krigeriske retorik fra hans forgænger som NATO-chef, Anders Fogh Rasmussen.

Den tidligere tjekkiske præsident Vaclav Klaus føjede sin røst til deres, der gør modstand mod faren for krig, ved at erklære, at det ville være »en stor, utilgivelig risiko« at give Rusland skylden for Ukraine krisen.

Krigspartiet vil ikke trække sig

Til trods for denne modstand imod den voksende fare for generel krig, forholdt krigspartiet sig ingeniende tavs.

Den 9. januar besøgte den ukrainske premierminister Arsenij Jatsenjuk (den amerikanske viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender, Victoria Nulands »vor mand Jats«) kansler Merkel i Berlin. I en fælles pressekonference med Merkel afleverede Jatsenjuk en række personlige anklager mod den russiske præsident Putin uden det mindste bevis – inklusive, at Putin skulle have beordret hackingen af den tyske regerings computere, og at han stod bag udsendelsen af »banditter« til Østukraine for at kæmpe mod Kievs regeringsstyrker.

Under denne pressekonference syntes Jatsenjuk direkte at give en undskyldning for Hitler ved at referere til befrielsen af Ukraine og Tyskland ved slutningen af Anden Verdenskrig som en sovjetisk »invasion«. Forsøg på at »forklare« bemærkningerne (som fremkom i verdensmedierne via oversættelse fra ukrainsk til tysk) talte for døve øren, efterhånden, som ægte statsmænd kom ud med kraftige udtalelser mod Jats' bemærkninger. Den tjekkiske præsident Milos Zeman angreb Jatsenjuk kraftigt som »krigens premierminister« og kom med en kyndig skelnen mellem Jatsenjuk og den ukrainske præsident Porosjenko, der har opfordret til, at statsoverhovederne ved Astana-mødet samles for at bilægge Ukraine krisen. Tyske kilder mener, at Jats' indsats var specifikt rettet mod at ødelægge ethvert fremskridt i de igangværende drøftelser mellem Lavrov og Steinmeier.

I en relateret udvikling meddelte Pentagon i sidste uge planer om at nedlukke 15 amerikanske militærbaser i Europa – på et tidspunkt, hvor den faktiske størrelse af amerikanske militærstyrker i Europa vokser. Listen over baser, der skal lukkes, er centreret i Det forenede Kongerige og Vesteuropa, alt imens væksten helt er i Østeuropa, inklusive den planlagte udstationering af en tankbrigade til et endnu ikke afsløret sted længere mod øst.

Den største fare består i, at det stadig større svælg imellem Moskvas og Washingtons 'beretning' om Ukraine krisen udgør en drivkraft mod krig, og at præsident Obamas fortsatte giftighed mod Putin er en afgørende faktor, der driver konfrontationen.

Rusland har gjort det klart, at oprustningen af dets strategiske styrker er rettet mod at afskrække et vestligt angreb. Pentagonstrateger ser nu i den russiske oprustning i de senere år noget, der er i færd med at skabe et farligt svælg på niveauet for europæisk sikkerhed og strategisk afskrækkelse. Ikke siden den cubanske missilkrise i 1962 har verden befundet sig så tæt på global, atomar konfrontation.

Denne artikel publiceredes første gang i EIR 16. jan. 2015 og er ikke tidligere udgivet på dansk.

Foto: Presidential Press and Information Office.

Tidligere Sovjetleder Mikhail Gorbatsjov lagde ikke fingrene imellem i sin advarsel om, at en konfrontation mellem USA og Rusland kunne føre til atomkrig. Her ses han med præsident Putin i september, 2000.

RADIO SCHILLER den 30. december 2014: Talsmand for Nicaraguakanalen: Europa og USA må tilslutte sig BRIKS// Ruslands nye strategiske doktrin

Med næstformand Michelle Rasmussen

NATO responderer på Ruslands nye militærdoktrin

27. dec. 2014 – Det Hvide Hus og NATO svarede begge på Ruslands nye militærdoktrin med banaliteter, men de sang også begge helt klart den samme sang, der gav Rusland skylden for problemerne i Ukraine. »Vi deler med Rusland ønsket om at forhindre konflikter ved at arbejde sammen i internationale fora og om spørgsmål af gensidig interesse, såsom at modarbejde voldelig ekstremisme og spredningen af masseødelæggelsesvåben«, sagde en unavngiven, højtstående amerikansk regeringsperson til Sputnik nyhedsbureauet i går.

»NATO udgør ikke nogen trussel mod Rusland eller noget andet land«, sagde talskvinde for NATO Oana Lungescu og tilføjede, at NATO udelukkende er en forsvarsalliance. »NATO vil fortsat søge at få et konstruktivt forhold til Rusland, som vi har gjort i mere end to årtier«, understregede hun, men tilføjede, at et tættere samarbejde mellem NATO og Rusland »kun ville være muligt, hvis Rusland overholder international lov og internationale principper, inklusive nationers ret til frit at vælge deres fremtid.«

Den amerikanske embedsmand sagde ligeledes, at Washington mener, at en betydningsfuld trussel mod europæisk og international stabilitet i dag kommer fra nationer, der krænker deres naboers territoriale integritet og suverænitet, »som Rusland fortsat gør i Ukraine.«

En del af den trussel fra NATO, som Rusland responderer på, er den forøgede tilstedeværelse af NATO-skibe i Sortehavet. Den ledsagede missildestroyer U.S.S. Donald Cook, der nu er udstationeret med base i Rota, Spanien, som en del af NATO's missilforsvarsplan, sejlede ind i Sortehavet i går for anden gang i år. »Ulykkeligvis er Sortehavet ved at blive et sted, hvor ikke-regionale magter er permanent til stede. Hvad de gør

der, er ikke klart«, sagde Ruslands ambassadør til NATO, Aleksandr Grushko. »Vi vil selvfølgelig tage de nødvendige modforholdsregler«, fortsatte han.

EIR FAKTA:

Hvem står bag planerne om en opsplittning af Rusland?

Af EIR's efterretningsteam

EIR, 11. dec. 2014 – I modsætning til det omkvæd, der høres i de internationalt orkestrerede medier, har de aktuelle, stigende spændinger mellem NATO-landene og Rusland intet med »konflikten i Ukraine« og den kendsgerning, at Krim genforenedes med Rusland, at gøre. Konflikten stammer fra den kendsgerning, som åbenlyst identificeres af adskillige russiske regeringstalsmænd, så vel som visse britiske og amerikanske strateger, der tilhører krigspartiet, at USA og NATO har vedtaget en politik med strategisk konfrontation med Rusland, inklusive »regimeskifte«, hvis hensigt er at tvinge verdens næststørste atommagt til at underkaste sig Vesten. Hvis denne politik ikke afvises i Vesten, vil den blive afvist af Rusland og kan derfor udelukkende kun føre til en Tredje Verdenskrig; en udslettelseskrig.

Se også: Video, '[Storm over Asia](#)', 160 min. (eng.)

Se også: Video, '[Ingen Overlevende](#)', 36 min. (danske undertekster) sep. 2012

Download (PDF, Unknown)

Stop 3. Verdenskrig: Rusland forbereder sig

12. dec. 2014 – Rusland er ikke noget ubetydeligt land, og de tager ikke spørgsmålet om krig let; men de forbereder sig faktisk på krig. NATO trænger sig fortsat gradvist ind på Ruslands grænser og træner aktivt krigsspil imod Rusland.

Mere og mere barsk sprog bliver brugt til at true Rusland, lige fra resolutionen, der blev vedtaget i Den amerikanske Kongres i denne uge, og til Angela Merkels nylige rejse til Australien, og der er endda sindssyge, direkte opfordringer fra Det Hvide Hus om, at »Vi vil gøre Rusland mindre sikkert«.

CITAT: »betalingssystemer er en finanskrigs atombomber.« – Wolfgang Münchau, juli 2014 – Spiegel Online

Sanktionerne, som er blevet påtvunget Rusland af Vesten, er ensbetydende med økonomisk krigsførelse.

Udover denne fortsatte forbrydelse overvejer de transatlantiske finans kredse at udelukke Rusland fra at bruge SWIFT-betalings systemet i det, Wolfgang Münchau har kaldt »en finanskrigs atombombe«. Rusland fortsætter med at opbygge sine militære ressourcer, alt imens NATO, med den russiske general Gerasimovs ord, bruger »Eventyrfortællinger« for at retfærdiggøre deres egen militære opbygning mod øst.

CITAT: Disse handlinger vil gøre Rusland mindre sikkert. – Brian McKeon, 10. dec. 2014 – Vidneafleggelse for en Kongreshøring

Kort sagt, tænkende patrioter i USA, hvad enten de er borgere eller kongresmedlemmer eller begge dele, bør ikke undervurdere

den krigsfeber, der nu er ved at bryde ud, og heller ikke graden af den formodede fjendes beredskab, som vi ville stå overfor.

Virkeligheden er imidlertid, at Rusland faktisk burde blive vores nærmeste allierede. Som et ledende medlem af BRIKS er der grundlæggende set ingen grund til, at vi ikke kunne eller burde samarbejde med Rusland, Kina, Indien og resten af BRIKS-landene og indtage en lederskabsrolle for at bringe menneskeslægten ud af sin barndom. Krige må ikke længere bruges til at løse konflikter, og vi bør ikke længere tillade noget menneske at lide under mangel på de mest basale, menneskelige behov. Vi kan ikke længere acceptere den kendsgerning, at de fleste individer af vor art lever i elendighed og subsistensløshed, alt imens midlerne, hvormed de kan reddes, er umiddelbart forhånden.

Denne krigsstrussel bør minde os alle om, at et menneskeliv er for helligt til at blive spildt for et britisk redskab som Obama, eller det Britiske Imperium, som han repræsenterer. Vi må fjerne ham fra embedet omgående, sammen med Victoria Nuland, og tilintetgøre Jeb Bush' potentielle kandidatur, som ville repræsentere den værst tænkelige fortsættelse og udvidelse af disse forfærdelige, britiske, politiske traditioner.

NATO træner til krig mod Rusland

11. dec. 2014 – I denne uge tog NATO's krigsoprustning endnu et skridt fremad med fuldførelsen af Exercise Trident Lance, som afholdtes med 3.700 tropper fra Grafenwöhr, Tyskland, og andre lokaliteter. Øvelsens formål, iflg. en rapport i *Stars & Stripes*, var at

»forbedre effektiviteten og reaktionstiden, med hvilken alliansens landtropper kunne respondere på en international krise«.

Scenariet, rapporterer S&S endvidere,

»drejede sig om den hypotetiske invasion af NATO-medlemmet Estland«.

Selv om man påbegyndte planlægningen af øvelsen for to år siden, satte NATO-øverstbefalende Philip Breedlove den direkte i den aktuelle sammenhæng.

»Som man har set det i løbet af de seneste par måneder, så har Ruslands aggressive handlinger i Ukraine udløst Alliancens indledning af en række forholdsregler af beroligende og adapterende art, for at berolige vore allierede og tilpasse vore militære organisationer til de nye sikkerhedsbetingelser i Europa«, sagde han. »Trident Lance er en del af det, som vil blive et fast og kontinuerligt aktivitetsniveau, som vil omfatte store og små øvelser for at sikre, at vore styrker er parat til at respondere med kort varsel, når det er nødvendigt.«

Generalløjtnant John Nichol森, øverstbefalende for Land Command, sagde, at øvelsen viste, at kommandoen nu endelig har nået sin fulde, operationelle evne.

»Vi har lært en enorm masse af øvelsen, men vi er også overbevist om, at vi kommer meget kapable ud af denne øvelse, og at vi som en alliance er i stand til at udføre landoperationer i stor skala«, sagde Nichol森.

**Lavrov-interview med Ria
Novosti en gentagelse af**

Putins advarsler og tilbud

9. dec. 2014 – Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov gav et omfattende interview til *RIA Novosti* i tirsdags, som afspejlede præsident Putins Tale til Nationen den 4. dec. Lige fra begyndelsen angreb Lavrov Den europæiske Unions rolle i det kup, der væltede den legitime regering i Ukraine.

»Vi har gentagne gange understreget, at forsøg på at tale til Rusland på ultimatumets sprog er totalt uacceptabelt og ikke vil give nogen resultater.«

Dernæst angreb Lavrov de europæiske sanktioner mod russiske banker, som, sagde han, skabte betingelserne for at dumpe billige, europæiske landbrugsvarer på de russiske markeder.

»Vi vil ikke«, sagde han, »diskutere kriterier for at hæve sanktionerne. Ansvar for at hæve sanktionerne hviler på dem, der har påtvunget dem. Hvis EU udviser almindelig sund fornuft, vil Rusland helt sikkert være klar til en konstruktiv dialog om spørgsmålet.«

Lavrov roste det fremvoksende samarbejde med Kina og bemærkede,

»Vore relationer med Kina er ikke af opportunistisk natur og er ikke rettet mod nogen. Vi er de to største stater [i verden], som rent historisk lever tæt på hinanden ... I det andet årti i det 21. århundrede har vore relationer nået et nyt niveau ... et partnerskab med omfattende ligeværd og tillid, samt strategisk interaktion ... Som vore landes ledere gentagende påpeger, så er relationerne mellem Rusland og Kina de bedste i hele deres fælles historie.«

Han tilføjede, at

»hvis relationerne mellem andre lande var ligesom de russisk-kinesiske, ville det kun være til gavn for den

internationale stabilitet og sikkerhed.«

Lavrov anslog en optimistisk tone mht. relationerne mellem Rusland og Ukraine og mindede læserne om, at Rusland har investeret 32,5-33,5 mia. dollar i Ukraine. Han roste OSCE-observatørernes arbejde og opfordrede til, at de spillede en endnu større rolle.

Lavrov understregede også, at det kølige forhold til USA ikke havde nogen indvirkning på aftalerne om begrænsning af våben, som falder inden for bindende aftaler. Han angreb imidlertid skarpt NATO's indtrængen med det formål at »inddæmme Rusland« og sagde, at man havde besluttet at suspendere »praktisk samarbejde«.

»På trods af dette«, fortsatte han, »anser vi det for nødvendigt at holde kanaler for politisk dialog åbne«.

Lavrov var også meget direkte i sin kritik af præsident Obama, der

»gentagne gange har sat Rusland på listen over globale trusler på linje med IS og Ebola-virussen. På en sådan baggrund«, tilføjede han, »virker de rettidige anmodninger fra andre amerikanske repræsentanter om at 'forene indsatsen' mod IS-terroristerne meget lidt overbevisende«.

Han sagde, at Obamaregeringen

»fortsatte sin dæmonisering af Assad samtidig med, at de forbeholdt sig ret til at anvende magt hvor som helst og når som helst, på en ensidig baggrund. Det er derfor, Obamaregeringen ikke anvendte FN's Sikkerhedsråd, da de dannede anti-IS-koalitionen».

Han tilføjede,

»Det er umuligt at føre krig mod terrorisme på en given fremmed nations territorium, uden at spørge dets legitime myndigheder.«

Helga Zepp-LaRouche: Forbundskansler Merkel står skulder ved skulder med neokonservative – »Sandsynligheden for en atomkrig er 70 %!«

8. dec. 2014 – Verden er farligt tæt på en atomar verdenskrig. Hvis vi ikke omgående ændrer den kurs, som Obamaregeringen, den britiske regering, NATO og EU har fulgt over for Rusland og Kina, trues vi af en ukontrolleret optrapning, som kunne udslette den menneskelige eksistens. Desværre har forbundskansler Merkel gjort sig til en af hovedfortalerne for denne konfrontationspolitik, lige siden sin uheldige tale i Sydney.

Præsident Putin reagerede i sin Tale til Nationen i år, på denne strategiske situation med en usædvanlig nøgtern analyse; og folk ville gøre klogt i nøje at studere og tænke over denne tekst, i stedet for at høre på de ensrettede mediers kor og de NATO-ansatte, som skriver i dem. I Kremls Georgsal, foran repræsentanter for begge parlamentets huse og andre dignitarere, leverede præsident Putin en lidenskabelig appel til den russiske befolkning om at forsvare Ruslands eksistens – præcis, som befolkningen gjorde i Den store Fædrelandskrig

imod Hitler.

I forbindelse med sanktioneerne understregede Putin, at selv uden Ukraine-krisen ville USA og dets allierede have fundet et eller andet påskud for at inddæmme Ruslands voksende kapaciteter; denne politik, sagde han, var blevet anvendt over for Rusland i årtier, for ikke at sige århundreder, hver gang, Rusland var blevet for stærk eller for uafhængig. Putin mindede – blot få timer efter et nyt terroristangreb var begyndt i Grosnyj – om de tidligere separatistkrige i Tjetjenien, hvor disse mordere med blod på hænderne konstant var blevet betegnet som »oprørere« og modtaget med stor ære. Støtten til disse separatister fra den anden side af dammen, med information, politisk og finansiel hjælp, såvel som støtte via efterretningstjenesterne, efterlader ingen tvivl om, at disse kræfter gerne så, at Rusland fulgte Jugoslavien-modellen for disintegration og opløstes. Men Hitlers forsøg på at trænge Rusland tilbage til bag Ural virkede lige så dårligt, og alle burde huske på, hvordan dette forsøg endte.

Som en åbenlys refleksion over situationen i EU tilføjede Putin:

»Selv om national stolthed for nogle europæiske lande er en længst glemt forestilling, og suverænitet en overflødig luksus, så er ægte suverænitet absolut livsnødvendigt for Rusland ... Jeg vil gerne understrege dette: Enten forbliver vi en suveræn nation, eller også opløses vi uden at efterlade os spor og mister vores identitet. Naturligvis må andre stater også forstå dette. Alle, der deltager i det offentlige liv, må forstå dette.«

Det er vigtigt, at der i det mindste melder sig nogle stemmer mod Merkels konfrontationspolitik som marionet for krigsfraktionen. Under overskriften: »Atter krig i Europa? Ikke i vores navn!« stilede 60 personligheder fra det politiske, økonomiske og kulturelle liv en indtrængende advarsel mod en krig med Rusland til regeringen, forbundsdagen

og medierne. Apellen blev initieret af den tidligere chef for München Sikkerhedskonferencen, Horst Teltschik, og blandt underskriverne var blandt andre Gerhard Schröder og Roman Herzog. I teksten lød det, at alle, der havde forsøgt med vold at ændre Ruslands status som en af Europas anerkendte magtdannelser, var mislykkedes på blodig vis, »ikke mindst Hitler-Tyskland med sit storhedsvanvid, som i 1941 gik i gang med at underkue Rusland«. Dermed har man tydeligt impliceret, i hvilken tradition repræsentanterne for konfrontationen med Rusland er placeret. I betragtning af faren for, at det ved enhver krig i Europa vil komme til anvendelse af atomvåben, er dette en mild sammenligning. Den slovakiske premierminister Robert Fico advarede for nylig på et forum, arrangeret af avisen Hospodárské Noviny, om, at der er stor fare for, at konflikten mellem Ukraine og Rusland vil udvides til en stor konflikt, hvor flere end blot disse to lande ville deltage.

»Sandsynligheden for en militærkonflikt ligger på 70 %. Jeg taler nu om en stor militærkonflikt; jeg taler ikke om en konflikt mellem Rusland og Ukraine«, sagde Fico.

Nøglefiguren i koordineringen af Ukraine-krisen og konfrontationen med Rusland er den amerikanske viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender, Victoria Nuland, som har skabt sig et navn i historien med sin optagede telefonsamtale med den amerikanske ambassadør i Kiev, Jeffrey Pyatt. I denne samtale informerede hun Pyatt om, at Klitschko, som blev promoveret af Konrad Adenauer-stiftelsen som næste præsident i Ukraine, var uønsket, og at »vor mand Jats« (Jatsenjuk) skulle have posten. Hendes yderligere råd, »F...k EU«, afslørede både hendes sælsomme seksuelle præferencer, såvel som niveauet af hendes omgangsform. Så meget for demokratiets tilstand, hvor valg blot er en dekor i et udstillingsvindue, der dækker over de »dunkle penges« operation – i Ukraine, såvel som i USA.

Nuland er en af de personer i Obamaregeringen, hvis profil forklarer, hvorfor der ikke har været nogen positive ændringer

i den imperialistiske kurs, fra Bush-Cheney-regeringen og til Obama, men at den selvsamme politik tværtimod bliver fortsat i skærpet form. Hun er gift med den neokonservative Robert Kagan, en af ophavsmændene til det »Nye amerikanske Århundrede«, det doktrin, med hvilken de neokonservative reagerede på Sovjetunionens kollaps, nemlig idéen om at etablere et angloamerikansk verdensrige med Det britiske Imperium som forbillede. Kagan var senere også medstifter af den Amerikanske Komite for Fred i Tjetjenien (eng. ACPC), der blev grundlagt i 1999 på initiativ af Brzezinski, Haig, Solarz og yderligere 100 neokonservative i begge amerikanske partier. ACPC og dens efterfølgende organisation, den Amerikanske Komite for Fred i Kaukasus, har lige siden været beskæftiget med støtte til separatister i Tjetjenien og Kaukasus, samt operationer for regimeskift i Rusland. Det er højst sandsynligt dette netværk, som Putin mente, da han talte om operationer, der blev lanceret fra »den anden side af den store dam«.

I 2004 arbejdede Nuland, på samme tid, som den »Orange Revolution« fandt sted i Ukraine – og som hun i 2013 pralede af, at man, siden den Kolde Krig, havde spenderet fem mia. dollar på – som viceudenrigspolitisk rådgiver på vicepræsident Cheneys kontor. I 2005 blev hun af George W. Bush udnævnt til amerikansk NATO-ambassadør. Som viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender var og er hun ansvarlig for politikken over for Ukraine og Rusland i Obamaregeringen. Og lige som det ikke synes at have forstyrret fr. Merkel i længere tid, at hendes mobiltelefon blev aflyttet af NSA, lige så lidt synes hun at være oprørt over, at den tyske protege Klitschko blev fejret af bordet til fordel for Nulands »Jats«.

Der er under alle omstændigheder en tidsmæssig sammenhæng mellem Merkels konfrontationstale i Sydney, som af de angloamerikanske medier blev fejret som »afslutningen på den tyske Øst-politik«, og så Nulands diverse rejser til Kiev, Berlin og Baltikum. I oktober rejsete Nuland til Berlin, hvor

hun, i anledning af Aspeninstituttets 40-års jubilæum, holdt en blodtørstig tale, hvor hun ikke blot sammenlignede Putins handlinger på Krim med ISIS' grusomheder i Mosul og spredningen af ebolavirussen i Afrika, men også, med total teatralisk patos, henvendte sig til publikum som berlinere, der endnu havde tiden med Europas deling i frisk erindring:

»Og det er netop grunden til, hvorfor vi må og kan samarbejde, til lands, til vands og i luften, og må sikre, at ethvert medlem af vores NATO-familie føler sig sikker. Lige så sikker, som De føler Dem her i Berlin. Om dette nu vil sige, at vi finansierer vores militær, eller vi moderniserer vore kampstyrker, eller vi sikrer os, at vores udstyr virker, eller om det betyder, at vi demonstrerer vores beslutsomhed mht. at indsætte denne udrustning, hvad enten det sker i følge NATO's artikel 5, eller det sker globalt.«

At sætte denne udrustning ind betyder i klart sprog at føre en atomkrig. En dag efter Putins Tale til Nationen bekendtgjorde det kinesiske Udenrigsministerium, at det ville intensivere sine relationer til Rusland og opbygge det strategiske partnerskab. Kina respekterede den vej, som Rusland er slået ind på, inklusive dets inden- og udenrigspolitik. Man havde nøje lyttet til den russiske præsidents tale. Niveauet for tillid og samarbejde mellem de to stater var meget højt. En dag senere erklærede præsident Xi Jinping på Folkets Befrielseshærs todages konference, at produktionen af højudviklet militært udstyr skulle fremskyndes.

I USA har Lyndon LaRouche krævet Nulands fjernelse fra embedet, fordi, ved at fjerne denne afgørende forbindelsesperson, optrapningen hen imod krig i det mindste ville kunne udskydes.

Man må rette det krav mod fr. Merkel, at hun enten omgående ophæver sanktionerne mod Rusland og vender tilbage til et fredeligt samarbejde samtidig med, at hun accepterer præsident

Xi Jinpings tilbud om, sammen med andre europæiske nationer og USA, at samarbejde om opbygningen af den Nye Silkevej – eller også går på pension.

*Foto: Den fælles pressekonference i Beijing
12. nov. 2014 mellem den kinesiske
præsident Xi Jinping og den amerikanske
præsident Barack Obama, hvor præsident Xi
inviterede USA – og alle andre nationer,
der måtte ønske det – til at deltage i det
åbne koncept om ombygningen af den Nye
Silkevej.*